

ЈОВИЦА ЂУРЋИЋ УКУС ПРВИХ ПОЉУБАЦА

BOOKLAND
ДЕЦИ С ПОШТОВАЊЕМ

ЈОВИЦА БУРЂИЋ

УКУС
ПРВИХ ПОЉУБАЦА

BOOKLAND – БЕОГРАД

2014.

4

*При избору наслова ове књије пријоміао је Арсен
Дегић својом писмом „Дјевојка из моја краја”.*

ПРВИ ПОЉУБАЦ

*Први пољубац је кад се не уме,
А жели и хоће, ња ко разуме.*

*Кад одеш с њом у Звездарску шуму,
Да је пољубиш, сјално њи је на уму.*

*А она леја ко њиичица из њезда,
И она би хмела, ал' ни она не зна.*

*А онда, ејо, и то се деси –
Ни она не зна, а ни њи где си.*

1.

КАЛИНА ПУТУЈЕ НА МОРЕ

Баш је то лепо, прелепо! Као на филму. Много предивних слика које промичу и музика точкова воза који јури. Река бистра, кривудава, оивичена дрвећем које се огледа у дубини и њеним брзацима. Онда ливада с пољским цвећем, кравама које мирно пасу и дечацима који шутирају лопту. Затим брежуљак с љупком кућицом и девојчицом што маше са балкона. Потом тунел, мрак, не видиш ништа, а након тога одједном бљесне сунце. Ево и бакице која у дворишту говори нешто унуцима и деде на клупици уз пут. Наилази велики воћњак са зрелим бресквама које берачи беру, па густа шума која се пење небу под облаке. И онда писак воза, станица са отправником у ставу мирно, с црвеном капом и палицом високо подигнутом у десној руци. Шкрипа кочница и воз стаје. Нови путници ужурбано улазе у вагоне.

Калина с родитељима путује на море. Тата подиже главу с новина, гледа на перон с путницима, а мама већ одавно увелико дрема.

– Је л' слободно?

– Јесте.

У купе улази дечак с мамом. Подижу торбе и заузимају места.

– Ја бих до прозора – каже дечак.

Калинин тата се осмехује, милује га по коси и уступа му место до прозора. Воз креће и сада дечак, као и Калина, гледа кроз прозор тај чаробни филм.

Не говоре ништа. Ниједно. А радо би. Желе то, али не знају како да почну. Ћуте. И гледају напоље. Дуго. Упорно.

Воз прелази реку и улази у зрела поља. У даљини се виде благо заобљени врхови планина и сунце које се примиче највишем међу њима.

Калина би рекла:

„Како су лепа ова поља и планина у даљини”, али не каже ништа. Речи су тако тешке, стиснуте, не откидају се, не излазе. Остају у устима као латице на цвету.

Дечак би, док је стидљиво и крадомице гледа испод разбарушеног чуперка, да каже:

„Ова ливада је као ћилим; сва шарена, с милион боја.” Али ни он не каже ништа. Ни сам не зна зашто, али нешто га спречава да проговори, а тако би то желео.

Калина би још додала:

„Дан је при крају. Ускоро ће вече... Ја путујем на море, а ти?“ Али, ништа. Ни реч да прозбори.

Дечак који гледа кроз прозор и криви врат, одједном би да упозори:

„Управо смо прошли дворац. Он је веома познат. О њему смо учили у школи.“

Опет ништа. Ћути. Као заливен. Као риба.

Калина се сада љути. На дечака колико и на себе. Она тако брбљива, која не затвара уста и када треба и не треба, права воденица поточара, меље ли меље, одједном не може ни реч да проговори. Шта је то сада? Као да је заборавила властити језик. Попапала маца.

Дечак би тако желео да сазна њено име, јер му се девојчица много свиђа.

И Калина би волела да сазна како се он зове.

„Има тако лепе очи и косу“, мисли. „И делује уредно и васпитано. Сигурно је мојих година. Можда иде у исти разред...“

А воз јури и клопара: кло, кло, кло... и сиреном поздравља ведар дан, шуме и пољане: ту, туууууу... тууу...

„Баш си лепа!“ само што не излети из дечака. Али, то се не би усудио да каже и да су сами, због себе, ње, а нарочито сада због свих у купеу. Можда би било примереније обично:

„Ја сам Данило, добар сам ученик, најбољи сам из књижевности, имам пса Лакија, моја мама је Ана, путујемо код ујака и ускоро ћу морати да изађем...“

Цела бујица која никако да потече. Опет ништа, ништа, ништа...

А воз јури и клопара: кло, кло, кло... Од јаког писка одзвањају околна брда и долине.

Сада се дечак врпољи и не зна шта би са собом. Седиште му је тврдо, врућина му обузима чело, помало је сметен и невешт. Гледа девојчицу и у том часу њихови се погледи сусрећу. Калина се чаробно осмехује. Њене очи сијају и управо се чини да ће нешто да каже. Али све се завршава на томе. Њене руке остају скрштене у крилу на прелепој летној хаљини док јој он узвраћа осмех, стидљив и чист као дечија душа.

И опет обоје гледају кроз прозор, и не виде сада ништа, и не чују ништа, и не знају где су и зашто су им се речи скамениле.

А воз јури и јури. Промичу поља, брда, насеља, реке и све одјекује од његовог веселог писка.

„Кад би ми само рекла своје име. Или још боље, кад би ми дала свој мејл или број мобилног...”

„Можда и он путује на море. Можда и у исти град, на исту плажу...”, нада се Калина и опет га гледа крадомице и љубопитљиво. Сада више његову лепу мајицу него лице, скрећући поглед да он не примети.

– Путуете далеко? – пита одједном његова мама.

– На море – одговара њен тата и објашњава куда, у које место, на коју плажу и тако све то.

„Ау!!!”, ужаснуто и грозничаво размишља дечак. „Па они иду даље.”

– Ми излазимо ускоро. Идемо код мог брата. Он живи... – наставља његова мама.

„Ау!!!”, сад помало панично у себи размишља Калина. „Баш ми је жао. Па ми се нећемо упознати.”

Разговарају његова мама и тата, лако, о свему, осмехују се, као да се познају сто година. Још ће рођаци постати.

Не чују то Калина и Данило, они и даље никако да преломе ни једну једину реч.

А онда, док гледају како Сунце у даљини просипа румене зраке низ неку планину и злати реку, ливаде и пут који благо кривуда, одједном, авај, пуца филм:

– Устај, чупавко! – тргне их глас његове маме која већ скида торбе с полице. – Овде се растајемо – каже уз осмех њеном тати.

Дечак невољно, као да се буди из слатког сна, устаје, а најрадије не би. Он би да остане, па макар ћутао све до мора, само да гледа ту љупку девојчицу у мекој хаљини боје меда.

– До виђења и срећан пут! – звучи некако нестварно.

И дечак је већ тренутак касније на перону с мамом. Стоји непомичан, укипљен, с погледом залепљеним за прозор купеа. Воз неумољиво брзо креће. Дечак стидљиво подиже руку и маше. Лагано, помало укочено, тужно.

Калина се подиже на прсте, смеши и убрзано маше, маше и маше, кривећи врат и главу као птица, да би га што дуже гледала.

Отац се загонетно и с љубављу осмехује док она седајући обара поглед, као да је ухваћена у неком греху, у нечему недозвољеном.

– Где смо? – трљајући очи пита мајка која је преспавала ову малу драму.

– Добро јутро! – каже отац.

А тек пада топло летње вече.

2. ДЕЧАК НА ОБЛАЦИМА

Један облак, паперјаст и румен, делује некако нестварно на вечерњем небу. Као да и он путује и утркује се са возом. Сунце је управо потонуло иза ониског брда. Пред Калининим очима пуца хоризонт са лепотом поља, а подаље десно, на благим брежуљцима, у ушореним кућама неког села, пале се прва светла.

Још под утиском сусрета с непознатим дечаком у купеу, Калина не може да се ослободи размишљања о томе како је била спетљана.

„Баш сам коза”, мисли и гризе уснице, пући их с љутњом, од чега јој се откривају јамице на образима. „Као да нисам могла рећи било шта.”

Онда, наслонивши главу на јастуче које је тата управо извадио из кофера, опруживши ноге на повучена и готово спојена седишта која је он тако наместио, почиње да размишља о мору, дугој пешча-

ној плажи и њиховој кућици на острву. Од тога је облива благод, испуњава срећа као плимни талас и пре него што склопи очи примећује како се звезде роје на љубичастом небу.

– Тата, за колико сати ћемо стићи на море? – пита Калина.

– Спавај! Стићи ћемо ујутро – одговара отац.

– Молим те – умиљато ће она – пробуди ме када будемо близу. Знаш да се обрадујем погледу док се спуштамо низ брда према њему.

– Хоћу, не брини – потврђује отац и отвара књигу коју намерава да чита.

Мајка је поново заспала, а воз весело певуши као да дели радост с Калином због скорог сусрета с морем.

Калина и даље гледа у небеску шкољку начичкану сада мноштвом треперавих звезда и месецом у прикрајку. Осмехују јој се и звезде и он као велика сребрна кугла. Воз клопара и чини се да сада јури брже, док она све чешће затвара и опет отвара очи и гледа у небо.

На ивици облака седи дечак плавих очију и разбарушене косе. Ногама безбрижно клати и нешто довикује Калини. На њему је мајица коју је већ видела. Она је доле на земљи, мајушна као патуљчица, маше му уплашено рукама:

– Сиђи одмах, блесане!

Дечак и не помишља да се макне с тог за њу опасног места. Весело јој маше рукама, као да је по-

жива да му се придружи. А облак није велик и више личи на чаробни ћилим какав је видела у књизи бајки. Дечак је несташан и трчкара по њему; сад’ га видиш, сад’ не видиш. Качи се за његову ивицу, виси и тада изгледа да ће сваког трену да се откине и падне. Калини није јасно како је доспео горе и како је то могуће. Како једноставно не пропадне кроз ту пенасту маглу? Пуна је страха за њега.

Онда се изненада појављује још један облачак који жури да стигне оном на коме је дечак. Када се сасвим приближи, дечак с лакоћом прескочи на њега, а Калина вришти од страха плашећи се да се не стремкне, мада му ни име не зна, јер се нису упознали.

Одједном је на небу много малих облака, разасутих и разних облика, а дечак наставља да прескаче с једног на други, с лакоћом као да је то најобичнија ствар. Калини није јасно како то успева и са сваким скоком из груди јој се отме мали крик:

– Јао, јао, блесавко!

А онда, када му то досади, дечак спушта дуге шарене лестве које се одмотавају све до изнад земље и зачас је код Калине. Скочи са задњих пречки у траву, испружи се на леђа и маше на поздрав облачићима који убрзано плове један за другим.

– Како си доспео горе? – зачуђено га пита Калина. – И зар те није страх од толике висине?

– Врло једноставно – одговара дечак. – Ништа лакше. И тебе могу научити тој вештини. Само мораш умети да сањаш.

– Лако је то рећи.

– Научи да желиш и да сањаш, онда је све веома лако и могуће, видећеш.

– Хм, хм... – с неповерењем врти главом Калина. – Баш си ти неки враголан.

– Хеј, па да се упознамо. Ја сам Данило.

Калина му каза своје име уз извињење што у возу није знала шта да каже, а толико је то желела. После је пожалила и мислила како се никада више неће видети.

– И ја сам желео да се упознамо, али нисам имао храбрости да те нешто питам. Тако си лепа, па сам се збунио.

– Ох, блесавко! – узвикну Калина.

– Зашто ме зовеш блесавко?

– Зато што мора да је блесавко онај који скакуће по облацима.

– Није то ништа. Једном ћу отићи до звезда.

– Да не би. Као да је то тако једноставно.

– Јесте, ако се лепо сања. Све је тада могуће. Баш све.

– То би заиста било супер, али моја наставница физике...

– Ма пусти њу – прекиде је Данило. – Физичари једноставно не знају да сањају и да се играју.

И гледа у Калинине очи које су влажне, које сијају и преливају се на предвечерњем светлу.

– Аха... – готово да не зна Калина шта да одговори.

– Да ли умеш да сањаш? Треба да знаш, да научиш.

– Мислим да знам, али то није довољно да се допре до звезда.

– Јесте. И те како. Довољно је да пожелиш.

– Немој превише да сањаш – смеје се Калина. – Могао би тако да одлетиш у неку далеку галаксију.

Данило види како је Калина грациозна, као принцеза с укосницом од звезда. Много му се допада и задовољан је што му се језик одвезао. Прича ли прича. А она се смеје, смеје, смеје...

Кад воз почиње да се спушта према мору, изрони из борових шума хитајући између камених узвишина и високих планина. Тад кочнице почињу све више да шкрипе и у јутарњој тишини постају још гласније. Отац благим додиром руке буди Калину како је и обећао:

– Калина, пробуди се! Ускоро можеш видети море.

Калина отварајући очи само што не узвикне:
„Одлетео је!”

Схвата да је све ово био само сан, да нема ни дечака ни облака, ни шарених лестава низ које се он спустио, да се нису упознали. Због тога је мало тужна и волела би да је сан стварност. Ипак, брзо устаје и гледа кроз прозор купеа. Јутро је прозрачно и небеско руменило на истоку наговештава леп сунчан дан. Море у даљини блешти плавичастим сјајем. Види се и неколико великих бродова на ула-

зу у луку и мале рибарске броднице рибара који се враћају из ноћног риболова. Осмех је прекрио њено лице и срце јој немирно куца. Воз кривуда и када замакне за неки од каменитих брегова, море се за тренутак изгуби. Калина трчи на ходник јер зна да ће се оно сада појавити с друге стране. А када се изгуби и с те стране, враћа се у купе и опет га види у свем сјају, велико, широко, глатко као стакло. И тако неколико пута.

Ускоро воз стаје. Путници излазе и врзмају се по перону. И мама је већ устала и с татом скида торбе.

Калина гледа кроз прозор на маслињаке уз пут којим их у свом аутомобилу вози Јаков. Он је поранио и чекао их нестрпљиво на станици. Познају се већ годинама, све од времена када су почињали градити своје викендице, једну поред друге, помажући се међусобно. Јаков је весео и живахан човек и од кад је отишао у пензију проводи са супругом Луцијом већи део године на острву. Нема те ствари коју он не уме направити или поправити. Ништа не треба бацати, све се може искористити, често говори. Као сасвим мала Калина му је скупљала ексере по градилишту и сама понављајући:

– Ништа не треба бацати, је л' тако, чика Јакове?

У дубини кућа крај којих пролазе још спавају уснули власници. Рано је јутро, тек се наслућује сунчево руменило иза каменитих врхова планина

на истоку. Док се возе уз море Калина између борова види како се вода беласа. Светла јутра уз море су нешто најлепше што је она доживела. Мајка, отац и она су сваке године често барком одлазила у Дугу увалу, где су ловили рибу. Понекада је с њима ишао и Јаков. Остајали би целу ноћ, спавали под звездама, дочекујући јутро на обали, уз мирис боровине и приморског биља. Са мора долазили би тек осетни таласи и лагано запљускивали обалу, уз понеки крик галеба. Спавали би тако у том чаробном крајолику све док их не би забљеснуло младо сунце.

Пред њихову викендицу стижу у рано јутро са првим косим сунчевим зракама на крову и по дворишту. Трава је уредно покошена, све је на свом месту као да су домаћини сваки дан ту. И цвеће је свеже иако је август, најлепши мјесец у години. Прозори су отворени да се собе проветре и дочекају их освежене, и врата према тераси на коју је госпођа Луција изнела сто, столице, сунцобран. Чека их кафа, а за Калину лимунада и колачи које она тако обожава. Луција пече најбоље колаче и није јој тешко да то уради увек када Калина пожели. Док то Луција чини она посматра и учи како се то ради. Додаје јој грожђице, шећер, со, стално нешто запиткује. А тек палачинке ујутро, да прсте полижеш.

– Руже су тако лепо порасле – одушевљена је мама. – Хвала ти, Луција! Без тебе све ово не би личило ни на шта.

– И моје мандарине и смокве – додаје отац.

– Мирко, додао сам им стајњак, мада то ниси рекао да учиним, а и заливамо их редовно – каже Јаков. – Изгледа да си и добру сорту изабрао и баш лијепо напредују.

Јаков и супруга немају деце и зато су посебно заволели Калину. Она обожава да седи на њиховој тераси на којој су руже, бегоније и мушкатле. Нуде је сваки пут соковима, кајсијама, колачима, смок-вама. Калина им увек прича нешта важно, не затва-ра уста, а њих двоје се смеју и желе да остане што дуже. А кад је Луција јако загрли и стисне на груди, Калина једва дише.

Има толико тога што морају да испричају једни другима. Док седе за столом виде како се отварају врата на њиховој викендици двадесетак метара даље и једну девојчицу која излази на терасу. Про-пиње се на прсте, подиже руке увис и тек тада упи-ре поглед према њима. Смеша се и маше руком.

– Изненађење за Калину – каже Луција. – Запријетила сам Јакову да ништа не каже док не дођете. То је Валери, мала Францускиња, наша го-шћа.

– Пола, пола – исправља је Јаков. – Кћерка на-ших гостију. Отац је наш.

– Веома симпатична дјевојчица, паметна и от-ворена – додаје Луција. – Причала сам јој о Калини. Знала је да долазите.

Девојчица у спаваћници румене боје чим изађе неко време гледа према плажи, погледава и према Калини, а онда нестаје у унутрашњости и тишини собе.

Сунце је високо одскочило и ствари почињу да губе своје сенке, оживљава мало туристичко место, све је више звукова и покрета.

На светлоплавом небу ни облачка. Али Калини се спава.

4. ВАЛЕРИ

– Знам твоје име – каже Валери уста развучених у широк осмех.

– И ја твоје – просипа речи као гргор воде Калина.

Онда обе прасну у гласан смех, само што се не загрле при првом сусрету, као да се познају одувек, па су се среле након дугог времена.

Тако се упознају две девојчице, као да су се срела два свежа и миришљава цвета у сунчаном јутру.

– Па ти добро говориш српски – закликта Калина задивљено.

– О, не баш – правда се Валери. – Мој тата да, а мама ми је Францускиња и она са мношћом разговара само на француском. Не разуме српски баш добро. Зато се тата труди да знам оба језика.

Јутро је бистро и у дворишту код Луције и Јакова око ногу девојчица врзма се разиграни шкот-

ски овчар. Пас се зове Лаки, има само три године и тако несташан не оставља их ни трен на миру. Не дозвољава им да мирно разговарају. Њима не преостаје ништа друго него да чучну и дозволе му да им лизне образе од чега се обе закоцењују од смеха. Кад се потом испружи на траву чешкају му врат и трбух, па тако могу да наставе разговор.

– Знала сам да долазиш – вели Валери. – Тета Луција је само о теби причала, тако да знам многе појединости.

Калина је гледа заинтересовано и закључује да је Валери отворена и веома разговорљива, баш онаква како ју је описала Луција. Радује се што ће овог лета имати добро друштво.

Начас их Лаки оставља на миру. Док лежи на трави изгледа као да је уснио. Али када крену према тераси, скаче, пропиње се и предње шапе ставља им на груди. Оне беже, вриште, а он их прати у стопу све док не седну за сто. Онда се умири лежећи крај њихових ногу, наслонивши главу на предње шапе и тако их посматра не мичући се, померајући само очи на сваки њихов покрет.

– Имаш ли брата или сестру? – упита Калина након што је отпила гутљај сока.

– Немам. Сама сам – одговори Валери.

– Ни ја – помало сетно изусту Калина. – Волела бих да имам.

Светлоплаво небо по коме су до мало пре пловили мали бели облаци и који су дошли однекуд

изненада, потпуно се избистрило. Обе су се побојале да тог дана неће бити купања.

О чему разговарају две девојчице када су саме? И к томе још тек што су се упознале.

О, мислите да немају о чему.

Имају и те како.

Кажу да су девојчице брбљиве више од дечака, да никада не затварају уста, тек да се нешта прича. Њих две зачас су од ничега направиле велику тему.

Жуборе њихове речи као вода поточића преко каменова. Те речи зачињене су гласним смехом. Ти су гласови најлепша музика која долази с терасе и коју ослушкује Луција из кухиње.

– Ево, љепотице моје – каже она након што се појави на тераси. – Да видим хоће ли вам се допасти.

А на тањиру се румене још топле палачинке са џемом од смокава.

5. НЕЗГОДА НА ИЗЛЕТУ

Кад су се, напoкoн, пoпeлe нa тo брдo видeлe су дoлe испoд сeбe, кaкo нa длaну грaдић, килoмeтaрски дугу пeшчaну плaжу у oбликy пoлулукa сa бeлим пeсcoм и бeскoнaчнo плaвo мoрe, oближњa мaлa oстрвцa и, ту и тaмo, у дaљини пoнeкy рибaрскy бaркy. Дoлe кoд пристaништa нaлaзилa су сe усидрeнa двa јeдрeњaкa, нeкoликo вeћих јахти и дoстa бaрки. Купaчи су сe били прoрeдили јeр сe примицaлo вeчe. Пoглeдoм су пoтрaжилe и нaшлe кућe у кoјимa су стaнoвaлe. Пурпурнo црвeнa свeтлoст рaзливaлa сe вoдoм кaкo злaтo.

Трeбaлo им јe дoстa врeмeнa дa стигну дo црквe. Крeнулe су рaнијe с купaњa нoсeћи мaлe рaнциe нa рaмeнимa. У прoлaзу су пoјeлe пo јeдaн вeликo слaдoлeд, тaмo гдe су тo чинилe свaки дaн, јeр јe ту нaјбoљи. Прoшлe су мaлим тргoм кoјим јe пoлeглa тeшкa жeгa, кoрaчaјући лeнo, с пoмишљy дa мoж-

да није требало да полазе на брдо по таквом дану. Ипак су продужиле кроз камените кале, често се пењући дугим степеницама, застајкујући да би једна другој испричале по неку причицу, за њих важан догађај из живота.

Пењање је било спорије када су кренуле више узбрдо, уским путељцима између високих сухозида од којих готово да се нису ни виделе, где су се испружени на каменим плочама упијајући сунце сунчали гуштери и којих се Валери бојала. Стрмина према мору иза њих је постајала све већа. Лево и десно од њих налазили су се мали вртови, понекад са веома мало земље окружене округ камењем, са доста спарушеног поврћа на гредицама, зрелим парадајзом, али зато зеленим маслинама и смоквама које су дозревале. Кидале су их са полеглих грана и јеле са задовољством. Често су у уским пролазима сретале старије људе, жене у црним сукњама и белим кошуљама или мушкарце који су водили магарце. Склањале су се да их пропусте, а онда опет пењале узвисином. Свуда се ширио омамљујући мирис смиља који је овде на острву био посебно јак. Чули су се гласни цврчци, као да се такмиче који ће на припеци да се огласи јаче. Валери је желела да види барем једног како изгледа, али јој то није полазило за руком, ма колико се трудила и пропињала. Калина јој је причала да и сама није никада успела да га види, мада је желела и трудила се у томе. Док мама

и тата леже испод бора, а она се досађује и моли за још један сладолед, он би се одједном огласио негде у гранама. Чинило се веома близу, али га Калина, ма колико се трудила, никада није успела приметити.

– Куда ви, малене? – упита их стара госпођа из малог врта стешњеног каменим зидом, брижљиво и вешто сложеним.

– Горе до цркве – одговори Калина. – Моја пријатељица је из Француске и жели да је види.

– Нека, нека. Баш лијепо да си је повела. И треба.

Црквица је била мала али са витким високим звоником. Око ње се простирало поплочано дво-риште са неколико клупа од ливаног гвожђа на који-ма су била дрвена седала и наслони од храстовине. Свуда околу налазила се чврста ограда од клесаних камених блокова. Селе су на њу и посматрале све око себе и доле у дубину насеље и море.

Валери је била одушевљена. Калина је схвати-ла да је вредело попети се доведе. Надугачко јој је причала све што је знала о месту, објашњавајући где се шта налази, куда тече речица, више повећи поток, који су од миља и помало од шале мештани звали Рио Гранде, мада је лети знао да пресуши. Уз ту речицу равницом дубоко између брда протезале су се њиве, још зелене, а како се земљиште и с леве и десне стране уздизало према каменим узвисина-ма, по њима су се налазили предивни маслињаци.

И једини пут којим се долазило у град пролазио је том равницом уз речицу.

Кад су погледале у црвени запад, где се сунце спремао за залазак, схватиле су да су остале предуго, да су се запричале и да је крајње време да пожури назад ако желе да их мрак не затекне при спуштању. Кренуле су брзо корачајући, на моменте готово трчећи. Прескачући неравнине од избоченог камења на путу и лоше направљених степеника на појединим местима, Калина се у једном моменту спотакла и пала. Њен ранац одлетео је на другу страну, осетила је јак бол у левом колену од чега је гласно вриснула. Вриснула је и Валери, од страха, затим занемела дланова положених на лице. Калина се није дизала, а њој је требало неколико тренутака да се сабере и притрчи јој у помоћ.

– Калина, Калина...! – викала је избезумљено не знајући шта тачно треба да учини у том тренутку.

– Не паничи! – рекла је Калина придижући се. Помислила је како је сломила ногу.

– Јеси ли добро, јеси ли добро? – понављала је готово вриштећи Валери.

– Не знам. Не знам још – одговорила је Калина опипавајући ногу.

– Можеш ли ходати? – питала је и готово да је пала у несвест гледајући како јој крв липти из колена.

Калина је покушала направити неколико корака, али је то ишло веома тешко. Цела нога била је у крви и бол је био несносан.

– Додај ми ранац!

Валери се напокон мало сабрала и принела ранац. Калина је почела да копа по њему тражећи нешто за рану.

– Имам ја – рекла је Валери. – Узми моју мараму. Купила сам је јуче као сувенир.

Калина је пронашла и папирне марамнице, обрисала крв, а затим стављајући две на посечено колено све завила и завезала марамом. Учинило јој се да је сада тако у реду и да ће моћи да се креће. Валери је још била пуна страха, напросто избезумљена, а она је стала да је умирује. Пошле су низ брдо, полако. Стисла је зубе и храмала, али је ипак некако ишло. Схватила је да нога није сломљена, него се само угрувала и посекала на оштри камен.

Ускоро су корак по корак некако дошле до врта у коме је стара госпођа још нешто мотиком радила око једне гредице, можда вадила лук.

– Шта ти се догодило, малена? – похитала је према њима одбацујући мотику.

– Пала сам на камен – одговорила је Калина.

– Јој, дијете моје! – завапила је госпођа гледајући у окрвављену ногу. – Морамо позвати некога. Хитно.

– Није тако страшно – тешила се Калина.

– Ипак ћемо позвати мог сина. Како ћеш тако стићи у мјесто? До доље има још веома доста да се корача.

А онда је из своје дуге црне сукње, на њихово изненађење, извадила мобилни телефон. Њих две су се само згледале.

– Баш смо козе – уз осмех је рекла Калина. – Ни мобилни нисмо понеле.

– Лука, дођи одмах у вртал! – говорила је госпођа некеме на другој страни. – Једна дјевојчица је пала и повриједила кољено. Не може да хода, мораш помоћи.

Селе су све три на спарушену траву и чекале. Стара госпођа веома се забринула и стално је нешто запиткивала пипајући Калинину ногу, а она је одговарала покушавајући сакрити бол. Ускоро се код врта појавио висок и снажан момак у плавом радничком комбинезону. Већ је падао мрак и Калина је непрестано, без обзира на болове, мислила како су њени и Валерини родитељи сада сигурно забринути не знајући где су се њих две изгубиле.

Калину је обузео стид када је Лука рекао да му се попне на леђа и обгрли га рукама око врата. Иако је била крхка, није била баш лагана. Понео ју је корачајући сигурним кораком. Видело се да за њега такав пут не представља тешкоћу и да туда пролази често. За њима су ишле Валери и госпођа из врта. Кад су стигли у уску калу улична светла и она по из-

лозима већ су била упаљена. Лука се одмах упутио у амбуланту. Пролазници на улици су се окретали и зачуђено гледали шта се дешава и зашто момак носи не тако малу девојчицу. Црвена нога вероватно им је давала одговор. Валери је носећи свој и Калинин ранац корачала упоредо, а ни стара госпођа их није напуштала, него је журила за њима и сви су заједно ушли у амбуланту.

– Није страшно – рекао је доктор након што је испрао рану. – Мала посјекотина и оток. Проћи ће брзо. Све ће то море излијечити. Оно све лијечи.

Брижна госпођа је одахнула. Калина ју је због те бриге напросто заволела.

Након што их је доктор позвао телефоном, ускоро су стигли успаничени Калинини и Валерини родитељи. Зачудо, није било вике ни љутње. Само су их одвели кући. Затим су сви скупа дуго седели на Калининој тераси у ноћи пуној звезда испуњеној музиком са пристаништа. Њој су подигли ногу на столицу с јастучићем, а Валери јој је потихо да други не чују причала о једном дечаку из Париза и како не зна да ли се она њему допада.

6. МОРСКА ЛАСТАВИЦА

Барка сече мирну површину мора, остављајући траг као бразду, од чега се стварају мали таласи. Ноћ је пуна звезда са сребрном месечином која виси као паучина. Само звук мотора ремети згуснуту тишину. Промиче каменита обала са боровима иза ње, мали затони с тек понеком кућом, осветљеном или у мраку. Далеко иза остаје град који светли.

Калина и Валери седе на прови леђима окренуте унутрашњости барке тако да им ноге висе напред и повремено додирују воду, док им коса као и лагане хаљине лепрша на ветру. Он је млак и милује им лица. На средини барке седи Калинин отац Мирко, а на крми Јаков који држи ручицу мотора. Калина веома добро познаје пределе куда пролазе, а за Валери је све ово нешта ново, необично и лепо што први пут види и доживљава. Свиђа јој се како таласи запљускују њихова стопала, звезде потонуле

у море, звукови какве само овде може чути и доживети.

Након што рад мотора утихне, барка још неко време клизи глатком површином, а тишина која настане чини се необично лепом. Јаков баца сидро које потања у дубини, што је знак да су стигли на жељено место. Налазе се у широкој ували оивиченој боровом шумом. Овде је море потпуно мирно. Ако је током дана увалу и посетила нека барка са купачима који су пожелели самоћу и потпун мир, ноћу су рибе од њих мирне. Јаков добро познаје сва таква места одлична за риболов. Никада се не враћа празних руку.

Сви држе штапове у рукама спремни да започне пецање. Јаков подиже поклопац с пластичне посуде и због онога што види унутра Валери пребледевши затвара очи. Калина то примећује и зна шта се догодило. Она никада није видела морске црве који се као дуге змије увијају потопљени у води. Исто се то догодило и њој пре неколико година када их је први пут видела. Није било те силе на свету која би је натерала да их додирне. Сада је разумела Валери. За њу су то била чудовишта од којих се уплашила и није схватила зашто су ту. Након што је Јаков подигао и од једног одсекао део, натакао на удицу и пружио Калини, Валери само што није вриснула. Ипак се прибрала, мало одмакла у страну, гледајући шта се дешава.

– Шта је то? – прозборила је коначно.

– Морски црв – одговорио је Јаков гледајући је пребледелу.

– Личи на огромну змију.

– Не баш.

– Где их налазите?

– У мору, гдје би друго. Ловимо их у мору.

– И то вас не плаши?

– Нема разлога. Безопасни су. Ипак га не треба хватати у близини главе и његових кљова које могу расјећи руку.

– Не чини ми се тако. Живе ли дубоко у мору?

– Како гдје.

– Значи, ми пливамо поред њих?

– Да, у близини, али их не видите. Скривају се у рупама, у пијеску. Треба бити веома вјешт да се примијете те њихове рупе и да се улове.

Објаснио јој је како се на трапуле лове морски црви. Валери би још нешто питала али одустаје. Јаков јој пружа штап с удицом. Она га прима и држи с неповерењем и није јој јасно како се тај откинути и накачени део на удицу још врти. Јаков схвата шта је мучи и објашњава:

– Рибе су луде за њим. Нема бољег мамца за ноћни риболов од њега. А овај преостали дио живјеће дуго. Све док га не потрошимо. Само му морамо стално мијењати свјежу воду. Видиш како свијетли у ноћи.

И заиста, и онај преостали део с осталим црвима се врти у води. Те како Валери мисли морс-

ке змије по себи имају безброј ситних чекиња које трепере. Њихов одсјај има све могуће боје. Јаков објашњава да може нарасти чак до четири метра дужине и дебљине палца. Затим набраја које га рибе највише воле: орада, арбун, фратар, шараг, пиц, кавала, шарпина, зубатац... Валери слуша и мисли како до сада и није знала за сва та имена риба.

Сви већ имају удице у рукама. Зуре у воду и чекају. О каква лепа ноћ, о каква окрепљујућа тишина, мисли Валери. Небо попрскано звездама огледа се у дубини мора. Нико ништа не говори. Сви ћуте и с нестрпљењем очекују да риба загризе.

– Оца ти очињег! – разочарано прогунђа Јаков.
– Имао сам је.

Откинула му се риба с удице и зато је разочаран. Проверава мамац и поново бацаује. Далеко.

Прву рибу лови Калина. Срећна је и узбуђена због тога. Док је привлачи барци чини јој се да је велика. Када се нађе унутра схвата да је рибица мала. Ипак, бити први у лову за њу је важна ствар. Калинин отац Мирко нема штап. Он у руци држи само најлон. Тако има бољи осећај кад риба загризе. Прави рибар је ипак Јаков. Већ након кратког времена повлачи удицу с великом рибом. Калина и Валери су одушевљене. Али не да се ни Мирко. Уловио је такође велику рибу. Једино се Валери мучи, и у души и иначе. Моли бога да улови макар и најмању рибицу. Не зна у чему греши, зашто се риба не закачи. Не зна и не налази одговор, али се труди.

Само да нешто улови, па макар и најмању рибицу која се налази у мору. О, па неће падати у очајање. Ваљда ће се и њој посрећити.

Светли озвездана ноћ, тиха и топла, само се с обале чује нека птица. Повремено. Огласи се, потом настане тишина од неколико минута, а онда се опет јави.

Али, ево га! Валери је осетила како је риба на удици. Не може да оћути, узбуђена је, цичи од среће и с муком држи штап који се савија. Сви гледају у њу, Калина хоће да јој помогне, али је Јаков спречава:

– Пусту је! Сама ће то она.

Риба је очито велика, или се ради о нечему другом. Валери је готово немоћна с њом. Штап се савио готово до површине воде.

– Попусту мало штап – саветује Јаков.

Она не зна ништа о риболовним вештинама и Јаков мора да се умеша. Не преузима штап, него јој помаже да савлада улов. Када се риба нађе у ваздуху изненађење је свеопште. Ради се о нечему ретком и необичним, чак и за Јакова. Каква је то риба питају се гледајући како поскакује на поду барке.

– Морска ластавица – рече Јаков након што рибу боље осмотри. – Право је чудо откуд она овдје. Лови се врло ријетко. Не сјећам се да ју је неко уловио скоро. Обично живи у другим морима. Некако је залутала.

– Учинио ми се да сам чула лепет њених крила у ваздуху и неки звук као глас – рече Валери.

И заиста, риба је личила на ластавицу, с перајама сличним крилима. Јаков је дуго објашњавао оно што је знао о овој риби. Право мало предавање. Тако су сазнали да стварно може да лети изнад воде. Када је потерају други морски грабежљивци, једноставно искочи и лети више од четрдесет секунди и може прелетети до четиристо метара. Тако се спасава. Валери је била срећна због необичног улова, а и Калина је делила то задовољство с њом.

Наставили су пецати. Рибе су све боље гризле тако да се количина улова стално повећавала. Сви су били задовољни и расположени. Разговарали су и смејали се. Валери су зезали да није риболовац него птицоловац, специјалиста за лов птица. И она се смејала јер је схватила да њен улов није чест и да је уместо жеље да улови и најмању рибицу, уловила редак примерак. Упецала је потом још неколико риба, као и сви остали, али су све чешће бацали поглед на велику ластавицу проналазећи увек нове разлоге за шале и смех.

Сати су одмицали, ноћ је била млака, тишина потпуна и њима није падало на памет да се упуте кући.

– Ово је заиста велики улов – рече Јаков. – Дуго нисмо толико уловили. А тек ластавица, да се не прича!

– Захваљујући цурицама – додаје Мирко. – Су-тра ће нам њих две спремити богат ручак.

– Луција и Јелена ће то. Њих двије могу мало помоћи.

– А шта ћемо с ластавицом? – упита Калина.

– Стварно шта с њом? – запитала се и Јаков, а након кратког размишљања дода: – Снимићемо је с дјевојкама и послати у новине.

– Добра идеја – сложи се Калинин отац. – Пре тога ћемо је показати и другим рибарима. Многи ће се изненадити.

Чак и најстарији рибари дошли су да виде необичан улов девојчице из Француске.

Тако је и било. Локалне новине објавиле су чланак уз фотографију на којој насмејане Калина и Валери држе морску ластавицу.

– Кад се вратим кући урамићу ову фотографију да ме увек подсећа на необичан доживљај – рекла је Валери.

ЗАБАВА НА РИВИ

Код пристаништа за барке и бродове, на платоу одакле крећу и где пристају трајекти и који се проширује у мали трг, кад дан почне да гасне и комеша млаки вечерњи ваздух, локални вокално-инструментални састав, готово сваки дан у исто време, износи своје инструменте. Чује се понеки трзај жице на гитари или други звук. То музичари наштимавају инструменте за вечерњу забаву.

Предвече, у неко време, у месту настане мало затишје. То су тренуци када уз море остају само најупорнији купачи, они заљубљени или они који су мало више попили. Остали су већ у кућама, сапиру со са тела, уређују се, спремају за вечеру на својим терасама или провод на обали.

Помало исцрпљене од умора, од сунца и мора, Калина и Валери ипак не пропуштају да шетају ривом свако вече. Пажљиво зачешљане косе, у крат-

ким хаљинама и лаганим сандалама, оне у неколико наврата обиђу целу риву, од почетка до краја, стално се смејући и разговарајући. Понекад накратко седну на ниски камени зид уз море, лижу сладолед и посматрају сав тај свет који пролази и разговара на различитим језицима. Цела обала дуж плаже има шеталиште уз које су ресторани, трговине, посластичарнице и наткривени штандови са сувенирима и другим производима. Има ту најразличитијих ствари и ситница и свако увек нешто нађе за себе.

Две девојчице прозрчане лепоте нашле су се и те вечери у близини киоска који је имао најбољи сладолед у месту. Са два велика корнета у рукама застале су крај шеталишта да га на миру поједу. Једном је Калини док су тако седеле сладолед пао у крило и упрљао хаљину. Била је очајна што мора да се вратити кући. Сада су биле пажљивије. Камен је још исијавао топлоту од жарког сунца. Стидљиво су посматрале дечаке који су пролазили поред њих. Већина је на себи имала мајице с разним натписима и били су бучни. С понеким коментаром испратиле би их погледом. Знао би наићи и неки дечак који им се свиђа, што би прокоментарисале шапатима и осмесима, приљубљеног лица, заклоњених длановима.

Кад су на шеталишту засјала светла а тама испунила морску пучину, упутиле су се према пристаништу. Тамо су уз мол била усидрена два једрењака, неколико јахти и много барки. Пристизало је мно-

штво света, углавном младих. Очекивали су да се на бини појаве музичари. На једном делу налазили су се столови и клупе малог ресторана одакле је мирисао роштиљ.

– Онај дечак тамо што стоји крај девојчице у шареној хаљини прошао је крај нас док смо јеле сладолед – рече Калина.

– Аха, рекла си да ти се свиђа – насмеја се Валери. – Заиста је симпатичан.

– Мислим да није одавде, да је туриста као и ми.

– Види, прилази им цела група. То је неко друштво.

Управо су тада одјекнули први звуци гитара и бубњева са бине. Потом се разлегао глас момка који је певао популарну песму, ону што су је тог лета сви волели. И њих две. Готово да су је запевале заједно. Најхрабрији и најупорнији плесачи нису чекали ни трена већ су одмах заплесали. Зачас се трг испунио мноштвом света.

Стајале су неколико тренутака тако посматрајући све око себе, а онда су одлучиле да се и саме заврте на простору за плес. Испуњене радошћу коју је изазвала добра музика, плесале су у том ритму. Веселе, препланулих тела, у меким хаљинама на бретеле, личиле су на две шарене птичице.

Тада су им пришла два дечака и замолили да плешу с њима. Збуњеност је била обострана. Дечаци су смогли толико снаге да им приђу, а оне су

биле изненађене. Одговор није дошао одмах, али су се прибрале и пристале. Схватиле су да су они из групе коју су малопре посматрале, јер је плесала и девојчица која је стајала с дечаком. Али, тај дечак није плесао с њом, није пришао ни Калини, него с неком сасвим трећом девојчицом. Калина је у души дубоко зажалила што дечак који плеше с њом није онај са шеталишта. Погледала је Валери и дечака с њом и видела како је веома згодан, а овај што плеше с њом је нижи од ње и не свиђа јој се. Ипак је наставила плес и није баш чула све шта је он пита, мада му је покушавала одговарати. Мислила је на дечака који је плесао близу ње. Плес је потрајао и када је настала пауза њих две су се нашле у друштву групе девојчица и дечака. Био је ту и дечак кога је Калина запазила. Валери је на енглеском причала са својим плесачем, поред Калине је стајао њен партнер, али она је све чешће упућивала поглед према дечаку с лепом фризуром кога је запазила на шеталишту.

Ускоро им је пришла она девојчица коју су видели с непознатим дечаком док су јеле сладолед. Одмах се видело да познаје дечака који је стајао с Калином, јер му се обратила молбом:

– Петре, можеш ли поћи са мном до куће?

– Шта се догодило, Николина? Зашто мораш кући? – упитао је Петар.

– Не могу ти објашњавати. Али, ако можеш поћи, молим те.

– Да те упознам. Ово је Калина – рекао је Петар. – Може ли Стефан да ми причува Калину?

Насмејао се и руком позвао Стефана. Калину је обузело руменило када им је потом пришао Стефан. Касније се није сећала јесу ли се одмах упознали, да ли јој је Стефан пружио руку и нешта рекао. Чула је само како је Николина помало љутито рекла:

– И ти си ми неки брат.

Ускоро су Николина и Петар отишли кући, а Стефан је промрмљао:

– Није ми уопште јасно зашто мора да иде кући, а тек смо дошли. Никад не разумијем своју сестру.

Калина је разумела Николину. Било јој је драго што је поред ње остао дечак који јој се свиђа. Готово да није поверовала како је све једноставно испало и како се испунила њена жеља да се упознају. Нарочито што је он Николинин брат, а не њен дечко.

Стефан је био висок, готово за главу виши од Калине, кестењасте косе и плавих очију. Њој су се оне посебно свиделе јер су биле бистре и дубоке. Гледао је у Калину с малом збуњеношћу коју је покушао на све начине сакрити. Чинило се да му недостају речи којима би започео разговор. Помало спетљан, каква је у том тренутку била и Калина, рекао јој је да је одавде, да је помало усамљен зими, јер место опусти и тада нема оволико људи.

– Како да те до сада никад нисам видела? – упитала је Калина објашњавајући да већ годинама долазе у њихову викендицу на брегу.

– Ни ја тебе. А свако вече сам овдје. Најчешће баш због Николине. Она је старија од мене.

Видела је Валери закоценуту од смеха. Дечак поред ње нешто јој је причао на енглеском, а она га је слушала и у једном тренутку лагано ударила у груди. Дечак је и даље причао, а Валери га је још два-три пута ударила у груди. Шта ли јој тако смешно прича, запитала се Калина и села са Стефаном на зид поред мора. Њен разговор са Стефаном није ишао тако лагано као Валери и дечака поред ње, али је била задовољна што је с њим.

Плес је опет почео, па их је спасао. Сада је плесала с дечаком с којим је и желела, а разговор, барем за сада, могао је да сачека. Иако се радило о аматерском саставу момци су свирали одлично. Сада им се прикључила и млада певачица, лепа девојка дуге косе, можда само нешто мало старија од Калине. И она је певала добро, већ познате песме, а њен глас је милозвучно одјекивао ривом. Стефанове руке држале су Калину нежно и сада је била баш задовољна што ју је мама научила плесати. Стефан се извињавао што и није баш неки плесач, али њој то није сметало. Осетила је да му је корак несигуран и неувезбан, али све то ипак није било тако лоше.

Када се плес завршио, цело се друштво нашло на тераси ресторана. Иако је већ било поприлично касно, седели су и пили сокове, пре него што се упуте кућама. Некако су успели да се нађу за истим столом с Валери и дечаком који је говорио енглески.

– Џони – рекао је упознајући се с Калином, стално се осмехујући.

Готово да нису могли доћи до речи од њега. Имао је стално шта да прича, вицева, препричава смешне доживљаје из школе и града у коме живи... Није било неинтересантно, али, мислила је Калина, Енглези имају неки свој посебан хумор. И ја бих нешто да кажем, а да чујем и Стефана. Али он је деловао некако повучено, скромно, уредно, тихо. Пуштао је Џонија да прича, Валери се кикотала, а Калина понешто и није баш најбоље разумела.

Кад су пошли кући испоставило се да станују на супротним странама. Стефан и Џони су припадали групи која је становала ближе центру, а њих две су морале проћи целим шеталиштем поред плаже и отићи на други крај места, према кућама на брегу. Дечаци су били учтиви и након што су се поздравили с друштвом, рекли су да ће их отпратити.

– Баш је то чудно – рече Калина Стефану док су корачали иза Валери и Џонија који као да су заборавили на њих, јер су се непрестано смејали нечему.

– Шта то? – упита Стефан.

– У возу док сам путовала на море преко пута мене седео је један дечак кога нисам упознала и који је изашао на некој станици. Када сам заспала сањала сам га како хода по облацима. Онда се појавиш ти и невероватно личиш на њега.

Стефан застаје на тренутак, гледа је право у светле очи, смеје се и каже:

– Заиста интересно. Случајност, тако се поклопило.

– Да, вероватно је тако.

Били су већ дошли близу куће, мало су још постојали, чаврљали и растали се уз договор да се сутра виде на плажи.

НЕДОХВАТЉИВА ШКОЉКА

Јутарње сунце просипа златна зрнца по плажи и површином воде. Та зрнца уплићу се у нити које светле. Море је мирно и глатко, без и најмањег таласа. Још нема много купача, али су зато на све стране разасртти велики ручници, разне лежаљке и пободени шарени сунцобрани.

Калина и Валери на одређеном месту погледом траже један такав. Док су њих две спавале, Калинин отац је поранио и заузео им места. Треба мало времена да га препознају. Док корачају према њему ноге им пропадају у песак до чланака. Зачас одлажу ранце, скидају сукњице и пружају се по пешкирима.

Договорено је да се с друштвом које су упознале на забави нађу код трећег туша, али не затичу никог.

– Можда им нисмо добро објасниле где ћемо бити – рече Валери.

– То је ово место – одговори Калина. – Видиш да никога нема у близини.

– Ваљда ће неко доћи. Не би било фер да нас зезну.

– Аха, то ли је. Свиђа ти се Џони.

– Дечко је забаван и занимљив. Толико ме засмејава да ћу пући од смеха.

Близу њих, у плићаку, брчка се двоје мале деце. Тако су мали да сваки пут када покушају да се подигну, пропадају у песак и поново падају у воду. Али не плачу, него се гласно смеју. Нико их не чува, нико не обраћа пажњу на њих.

– Чудна деца – показује руком Валери. – Како то да су сами?

– Вероватно су им родитељи у близини – рече Калина.

– Знаш ли како сам научила пливати?

– Као њих двоје, вероватно.

– Да барем јесам.

– На неки посебан начин.

– Баш. Ујак ме бацио у речни вир као штене. И шта сам могла, грабила сам рукама да преживим. Он се смејао, а мама само што га није убила.

– И тако си пропливала?

– Чудно, али јесам. Кажу да се неке ствари никада не заборављају.

Прекинуо их је глас иза њихових леђа.

– Ви сте већ стигле. Тако рано.

Окренуле су се и виделе девојчицу из друштва са синоћње забаве. Нису јој знале име, јер се нису са свима упознавале. Рекла је да се зове Ивоне. Села је поред њих и за неколико тренутака изгледало је као да се познају дуго. Ускоро су почели пристизати и остали. Како није било довољно места, ни Стефан ни Џони нису могли бити поред њих две.

Али, кад потом након неколико тренутака сви уђоше у море, Стефан и Џони брзо се нађоше поред Калине и Валери.

– Ви сте, како видимо, добро пораниле – рече Стефан пливајући.

– Лако је вама. Стално сте на мору – одговори Калина. – Ми користимо сваки тренутак да смо у води.

– И рибе и жабе су стално у води – смеје се Џони. – Да се не претворите у таква створења.

– Неупоредиво – буни се Валери. – А бити риба и не би било тако лоше.

– Поготово златна, па да испуњаваш жеље – не да се ни Џони.

– Бајке су лепе за оне којима се свиђају – наставља Валери.

За то време Калина и Стефан већ пливају даље од њих. Светлост морске дубине мами их да роне до дна откуд у шапи доносе песак као доказ да су га до-

дирнули. Обоје су вешти у томе. Трагају за шкољкама, звездама и пужевицама.

– Некад је овдје било много морских звијезда – каже Стефан. – Док сам био мањи и нисам могао тако дубоко да зароним, имао сам дугу мотку с мрежицом на врху помоћу које сам их вадио сједећи у малом гуменом чамцу.

– Заиста! – одушевљено ће Калина.

– Зашто их сада има веома мало није ми јасно.

– Да ли си када видео морског коњица?

– Нисам ронећи, али имам их неколико из рибарских мрежа.

– Тако бих радо да имам једног.

– Даћу ти да изабереш кога желиш, који ти се свиди.

– О, баш ти хвала! Држаћу га у соби да ме подсећа на море и ово лето.

Док поново роне, једно поред другог, Стефан у дубини хвата Калину за руку. Море је тако чисто и прозирно да виде сваки камичак у песку. Он је повлачи у страну и прстом друге руке показује велику шкољку на дну. Калина се радосно осмехује, рони окомито, али не успева да је дохвати. Он је пушта да покуша поново, али ни након неколико зарона њој то не полази за руком. Помало је очајна и љута на себе, али не одустаје.

– Ма, дохватићу је. Тако дођем близу ње – каже Калина.

– Покушај поново – слаже се Стефан. – Мислим да је заиста лијепа.

Њене ноге је последње што Стефан види над површином воде, пре него што и сам поново зарони до дна, али не дира шкољку. Види Калинино тело како лелуја и како јој је дуга кестењаста коса под морем још лепша. Она му се свиђа а под водом је све некако друкчије, лепше и тајанственије. Овде у тишини су тако сами и када би то било могуће смогао би снаге и храбрости да јој каже: Ти ми се свиђаш.

„Што нисам риба”, мисли. „Рибе ваљда говоре неким својим језиком.”

Калина пада у очајање. Зашто море не дозвољава да узме шкољку, него је сваки пут повуче навише? Она је тако крхка и лагана, а море је тако моћно. Штити ли оно тако своје становнике?

Кад се увери да Калина не може да изрони шкољку, Стефан је узима са дна и ускоро су обоје на површини. Пружа јој је и она је весело прима. Необична је то шкољка, велика, лепог облика, седефаста и са златастим нијансама. Гледа је задивљено, па ипак помало жали што је није сама изронила. Стефан као да је схватио шта мисли и каже:

– Још је много шкољки овде. Успјећеш ти да изрониш и љепшу.

Она се срдачно осмехује и пружа му руку. Њени танки прсти које осећа на длану необично му се свиђају и тако су нежни док их додирује. Желео би

да тај додир траје што дуже. Тако је било и синоћ на забави када су се упознали. Осетио је како има чудно танку руку. Сваки пут када би се упознао с неким ко има тако уску шаку у њему би заиграло нешто необјашњиво – као да му нека птичица у лету додирне груди. Његово друштво зна да он, како кажу, воли мршавице. Али Калина то није. Она је само витка и крхка, а необично лепа.

На једном делу плаже, лево према Зароку, постоји део где у мору лелуја разно растиње. Стефан мисли како би тамо можда могли да улове морског коњица и предлаже Калини да покушају. Стављају шкољку у ранцу и упућује се на то место. Од једног дечачића посудили су мрежицу на бамбусовом штапу. Иако знају да такав лов није дозвољен, с маскама на лицу дуго роне. Треба имати врашку срећу да бисте уловили морског коњица. Он је готово неприметан јер се стопи с бојом биљке за коју се закаче репом и тако мирује. Остали су сате и сате на том месту и на крају је Стефан успео да улови једног.

– Ни сам не могу повјеровати да сам успио – рече Стефан. – Никада раније није ми то пошло за руком.

Калина је толико одушевљена и узбуђена да једва чека излазак на обалу.

Док пливају према обали, Стефан осећа велико задовољство због Калинине среће. Њој се морски коњиц толико допада и држи га као велику драго-

ценост. Очи јој блистају чудним сјајем, а смешак не напушта лице.

Пролазе између најмање деце која се с рукавићима на рукама брчкају у мору не усуђујући се ући дубље. Кад стигну до сунцобрана испод њега не налазе Валери. Она и Џони изгубили су се негде, а да Калина и Стефан то нису ни приметили. Около је жамор и гужва. Сви су у неком покрету, пију, грицкају нешто, мажу се кремама и уљима, а само понеко коме сунце не смета превише, дремуцка испод сунцобрана или прекривеног лица. Један господин под шеширом необично широког обода свира гитару. Свира добро и пева одлично песму Арсена Дедића *Дјевојка из мога краја*.

О, како та песма одговара месту и овом тренутку! И како лепо звучи док је пева стари господин са сетом у гласу!

9.
ТАЛАСИ

Узбуркано море, таласи с пенастим врховима, велики и узбудљиви, у које трчећи скачу млади. Дан је ужарен и овај немир мора можда наговештава неверу, како невреме зову мештани. Мирише на кишу, мада се на небу појавило тек неколико паперјастих облачака. Кишу би сви с радошћу дочекали, јер није падала веома дуго. Мало освежења свима би добро дошло. Обрадовали би се и људи и природа.

Нико са сигурношћу не зна како изненада, у потпуно мирном дану, долази до великих таласа, али они су овде познати. Понекад буду високи и по неколико метара. На једном таквом управо плови Калина. Чини се да је то опасно, али она ужива исто као и остали. За тренутак види Стефана како нес-таје у пени, у дубини, и чује веселу вриску девојчица и дечака из њеног друштва. Опасности нема. Свуда

је ситни песак који су створили овакви таласи, радећи исто годинама, зими и лети, брусећи стене.

Као што изненада дођу, таласи тако и нестану. Море се брзо умири, повуче, као да му је неко наредио да тако учини. Ако су до малопре купачи морали да склањају своје ствари, да беже од воде и таласа који их запљускују, сада могу да се врате. Као побеђено и постиђено, море је опет мирно. Од кише ни трага. Неверин је прошао.

Зидом на коме седе претрчава велики зелени гуштер. За тренутак застане, осматра околину, као да смишља куда би. Калина и Стефан покушавају да га улове без страха. Он брзо шмугне у пукотину. Сунце и даље немилосрдно пече и суши капљице воде које клизе низ њихова тела, јер су управо изашли из мора.

Стефан за тренутак нестаје и ускоро се враћа с два велика сладоледа у рукама. Калина се задовољно смеши. Она тако воли сладолед, као да Стефан зна када је прави тренутак за њега.

– Невероватно је било то с таласима малопре – каже Калина. – Откуд се само појаве тако изненада?

– Ништа необично овдје – одговара Стефан.

– Знам. Сваке године им се дивим. То ми изгледа као да се море због нечега наљути.

– То је био само мали неверин. Када се појави права невера буде свашта.

– Једне године је било страшно. Чак је и неколико камп-кућица из кампа завршило у мору.

– Била си те године овдје?

– Јесам. Грмело је, севало, ветар је ломио дрвеће... А након само око сат времена све се смирило. Као да ништа није било.

– Штета што те тада нисам упознао – каже Стефан и гледа у њене светле очи.

Он би да је загрли, она му се толико свиђа, осећа како га нешто магично вуче према њој, али се ипак суздржава. Обара поглед као да је откривен у својој намери и сада види њене ноге и обла колена. Неколико тренутака не диже главу, али осећа како је нешто узбуркано у њему, као они таласи од малопре. То је неко ново осећање које до сада није доживео. Да није тако поцрнео од сунчања сигурно би му се на лицу могло приметити руменило и како му горе уши.

Његова рука потом, а да он сасвим и није свестан тога, као сама од себе, нежно додирује и милује њену. Нема храбрости да је погледа, само осећа нежност њене коже и како нешто лепо струји из тог додира и улива се у њега испуњавајући га сасвим.

И Калина има оборену главу. Мало се стиди, али јој прија то што се догађа. Мокра коса је обгрлила њено лице и то је спасава. Од те косе он и не може да види узбуђење на њеним образима. Осећа затим како јој он обема рукама милује прсте. Дрхтури и не миче се. Само тако мирно седи и гледа у своја

стопала, у великог мрава који по асфалту вуче мрву и једног другог који можда жури да му је отме. Не, она неће прекинути ову игру миловања. Нека траје што дуже. И сама осећа топлину додира и како јој груди пуни плима узбуђења и среће.

Али, не може ни ово да траје вечно. Свесни су тога обоје. Прво низа зид клизне Калина, а затим и Стефан. Не гледају се, стоје, узбуђени и устрептали, ни сами не знајући шта би даље.

– Да мало прошетамо уз ријеку – предлаже Стефан.

– Мислиш уз Рио Гранде – смеје се Калина подижући поглед јер јој је та шала у правом тренутку добро дошла да прекине тишину која је настала.

– Аха, знаш и за то – каже Стефан. – Нико не зна како и од кога је то дошло, али сви се за наш поток слажу да је Рио Гранде. А и шта би друго био у овом камењару гдје је свака кап слатке воде драгоцјена.

А та река која се улива у море на пешчаној Велој плажи сада изгледа још мања, готово је пресушила. Тече само поточић њеним дном. На месту где увире је најшира, ту се мешају слатка и морска вода, али ни на том делу није дубока. Њих двоје гледају јата риба како иду мирно узводно, а онда се због нечега стреловито враћају у море, као да их нешто потера одозго. Речица тече крај кампа, иде кроз још донекле зелено поље, стешњено између голих камени-

тих брда. Њих двоје су сами, јер ко у ово време иде у шетњу. Сви су крај мора, на плажи или у води.

Иза њих савијен у луку, пратећи плажу, остаје градић од старих камених кућа посивелих кровова, са црквом у самом месту и још једном десно високо на брду. Преко плаже виде голо камено острвце, са стрмим обалама као одрезаним ножем које зарањају у море. Ускоро залазе у поље, међу багремове и тополе. Излазе на макадамски пут, прелазе мостић и долазе до једне стаје испред које је неколико коња. Пењу се на пречке ограде, седе и посматрају их како мирно стоје у хладу испод крошње великог дрвета. Има их сивих и белих. Једно ждребе није мирно као одрасли. Сваких неколико тренутака оптрчи круг. Као да позива и старије да му се придруже, што њима, изгледа, не пада на памет.

– Знаш ли да коњ увијек стоји? – каже Стефан.

– Како то мислиш? – пита га Калина.

– Па, тако то, да увијек стоји, да и спава стојећи.

– Не могу веровати. Откуд то знаш?

– Рекли су ми, а нисам никада ни видио да коњ лежи. Осим да се за тренутак ваља по трави.

Њена коса сада је потпуно сува и таласасто јој пада по раменима. Калина је тако лепо грађена, љупка и складна и Стефан не може одолети а да је не помилује. Осећа мекоћу тог свиленастог слапа иза кога види само део њеног лица и мали нос. Стидљива је и ћути. Не миче се. Тренутак потом, он

не зна да ли она то чини намерно или је једноставно клизнула с оgrade, па скаче и он. Док стоје једно поред другог, он коначно однекуд налази довољно храбрости да је загрли. Она се не опире и сада је лагано приљубљена уз њега, а срце јој немирно куца, као никада до сада. Он јој милује рамена, а она само тако и даље стоји и ћути. Та девојчица са тек напуелим грудима свега га је опчинила. Ставио је руку око њеног струка, привукао је још више тако ломну и утиснуо први пољубац на њене усне, мек и нежан. Она осећа како јој се топлина диже и расте у стомаку. Кад су се раздвојили, обоје су дрхтали и гледали негде у даљину.

Осећали су укус првог пољупца. И неку необјашњиву лакоћу, као да ће да полете.

Док се враћају поред реке, према плажи, застајкујући, стидљиво се повремено грле и љубе. Сада се чини све некако лакше и природније. Као да је најтеже било пребродити онај први тренутак. Са сваким пољупцем Калина затвара очи, а благо руменило испуњава њено лице. То чини и Стефан грлећи је чврсто.

10.
УКУС ПРВИХ ПОЉУБАЦА

Текли су августовски дани лета. Калина је уживала у њима као никада дотад. Сваки тренутак био јој је испуњен нечим лепим. Све време проводила је са Валери, Стефаном и друштвом које су упознале недавно.

Те вечери, након шетње и растанка са Стефаном, када се вратила кући, обузело ју је неко чудно осећање. Са малом тајном, као немирном и голицавом птичицом у грудима, мислила је да сви виде то што је невидљиво, што не види нико и не може се видети, што не зна нико, осим њих двоје. Чинило јој је се, када је пришла столу за којим су седели Луција, Јаков и њени родитељи, да се све може видети и прочитати с њеног лица. Као да је на тим уснама могао остати неки траг од пољубаца. Била је узбуђена, с пријатним немиром који јој је ширио груди, очи јој се још више сјале, а руке ни трен нису

мировале – час су забацивале косу, час посезале за нечим на столу.

– Огладнела моја цурица – рече тата помиловавши је по коси. – Сигурно ни за тренутак ниси излазила из воде.

– Само једи – нуди је мама бирајући лепше парче меса. – Можда успеш добити који килограм.

– Немој ти опет – буни се тата. – Она је нормално развијена девојчица. Не желиш ваљда неког бумбарчића у кући.

– Нисам то рекла, али који килограм јој не би фалио.

– Она тако добро изгледа и нека је само прати здравље – завршава ову малу расправу Луција. – Има времена и за који килограм више, мада и сама мислим како јој није потребан.

А Калини је стално на уму како јој се данас десило нешто лепо, нешто посебно у животу, о чему је стидљиво раније често мислила. Знала је да ће се то догодити једног дана и сањала је о томе. Није могла знати када и како ће изгледати тај тренутак, али га је прижељкивала. Сада када се то напokon десило, она осећа нешто као кајање, као грех. Али осећа и укус тих пољубаца, као да је јела зреле трешње. Ни сама не зна да ли је то што су учинили добро, је ли им то дозвољено у овом тренутку. Теши се да није учинила ништа лоше.

Видела је прошлих дана како се Валери и Џони љубе у сенци дрвета. Чинили су то једноставно и

не скривајући се, док су она и Стефан само седели или шетали уз разговор. Она је желела да је барем загрли, али он то није урадио. Није се чинило да је толико стидљив, али као да му је недостајало храбрости.

Сада када се то догодило, док се присећа тог недавног тренутка и док лежећи у кревету кроз отворена врата на излазу за терасу гледа у озвездано небо, осећа се тако лаганом и срећном као да ће да полети.

„Она светла звезда је можда баш моја”, мисли гледајући је како трепери. „Она као да ме поздравља. Њих је толико на небу да сваки човек има своју звезду.”

А звезде као разигране пчеле испуниле су цело небо. Веома је топло и Калина лежи без покривача разбашкарена на кревету. Један комарац некако се ушуњао у њену собу и поред мрежа на вратима и прозору. Зуји око њеног лица и не остаје јој ништа друго него да устане. Пали светло и пажљиво гледа у зидове, јер зна да ће се он негде спустити и примирити. Када га примети чека тренутак, а онда га тресне јастуком. Од раније зна да тако неће остати црвени траг на зиду, јер је јастук мекан.

Не може да спава. Узбуђена је. Стоји крај врата, али их не отвара. Ако их отвори неки нови комарац шмугнуће у собу. Доле види море, плажу, светла и чује тиху музику. То неко недалеко од њене куће

седи на песку и свира гитару. Једна девојка лепо пева и њен глас се разлеже кроз ноћ.

– Баш дивно! – само што не ускликне полугласно.

На крају места, у истом тренутку, у својој соби и Стефан стоји крај прозора. Мисли на Калину и не може да заспи. Узима мобилни телефон и шаље јој кратку поруку.

Кад чује звук, Калина хита и зна унапред од кога је порука. Док је убрзано чита лице јој се шири у весео осмех. Брзо типка одговор и најрадије би одлетела с поруком према њему.

И то се понавља дуго у ноћ. Поруке лете и лете.

Када се коначно поздраве, још су неко време будни и мисле једно на друго. Калина и даље гледа у звездано небо, све док је сан не савлада.

11. ОТАЦ

Док стоје у хладу испод дрвета, спремни да се упуте на плажу где их чека друштво, Стефан привлачи у загрљај Калину. Она се пропиње на прсте и мазно привија уз њега, али тада, претрнувши, крајичком ока види оца на киоску за новине. Он је управо видео све то, али обара поглед и као претвара се да тражи оно по што је дошао, да она помисли како их није приметио. Калина се одваја од Стефана с ватром на челу и нада се у дубини душе да њен тата није видео ту слику коју никако не би желела да види. Осећа стид и најрадије би побегла и сакрила се дубоку у парку, али ни сама не зна шта би, стоји обореног погледа. Стефану није јасно шта се догађа и укипљено гледа у њено пребледело лице. Покушава да је ухвати за руку, да је пита нешто, али се она нагло измиче.

Њен тата, након што је купио новине за себе и маму, окреће се на другу страну и одлази, мада би требало да прође баш поред њих на путу кући. Он је управо схватио да Калина није више дете, да његова мала девојчица стасава у зрелог девојчурка и да ће сваког дана све више да се осамостаљује у животу. Велико је то изненађење. Њему је тешко, али и драго. Одлази уздигнуте главе и не окреће се. Направиће круг по малом тргу, као да разгледа излоге, а за то време она ће одлепршати. Код куће ће се претварати као да се ништа није догодило, да ништа није видео. Само, не зна да ли то што је видео да каже Јелени или прећути.

Калина за то време седа на зид, а придружује јој се и Стефан.

– Шта је? Као да си видјела духа.

– Мој отац.

– Гдје је?

– Био је на киоску и мислим да нас је видео. Сада је отишао у другом правцу.

– Па шта? Нисмо учинили ништа лоше, а можда нас и није видио.

– Јесте, убеђена сам.

– Хоћеш ли да дођем твојој кући, да се упознамо?

– То никако.

Уто према њима наилазе Валери и Џони, насмејани и бучни.

– Шта је, голупчићи? – упита Џони. – Као да су вам лађе потонуле.

– Шта седите ту као покисле кокоши? – цвркуће Валери.

– Ништа, мало смо застали – брза Калина. – Очекивали смо да ћете наићи.

– Да, чекали смо да се појавите – придружује се тој малој лажи и Стефан.

– Па, идемо – пожурује их Валери. – Море нас чека.

Калина и даље, док лежи на плажи, непрекидно размишља о оцу. Њу стално копка да ли је отац видео како се привија уз Стефана. И ако је видео, како ће се понашати када дође кући, хоће ли јој то споменути, нешто питати, можда укорити. Ти ломови у души чине је потиштеном, одсутном. Она као да не чује све те гласове око себе, као да је у неком сну који није баш леп. И док други гласно разговарају, смеју се и шале, она би најрадије загњурила главу испод неког великог јастука, у таму, и тако дуго ћутала.

Устаје, трчећи напушта друштво, као да бежи, да би тренутак потом дубоко заронила у плавет мора, сада затворених очију, и рони, рони... дубоко. Као да жели бити сама, далеко од свих, ту међу рибама, шкољкама и морским пужевицама. Ту где ништа не чује, док је море милује и уљуљује, као да се мази с њом.

Кад затим отвори очи, види свог верног пратиоца, Стефана како такође ронећи плива према њој. Он јој се смеши с немуштим питањем на лицу: Зашто си одјурила?

Док израња према површини осећа мали грч у грудима, тескобу, шта ли. Њен грех је сигурно мали, толико мали да га није свесна, али он је притишће, стеже као рачић кога је недавно ухватила у руку. Жели да овај дан потраје, да се кући врати што касније, да отац заборави то што је видео и ако је видео. Стефан је горе, на површини, чека је близу.

– Зашто си тужна, Калина? – пита иако све може да прочита на њеном лицу.

– Нисам тужна – одговара невољно и неуверљиво.

– Већ те познајем. Као да је тај загрљај смак свијета.

– Можда нас мој тата ипак није видео – нада се и гризе уснице.

У једном тренутку, након што се вратила под сунцобран, када јој се тело осушило, она се пренерази угледавши мајку која јој се приближава с великим сладоледом у руци. Откуд она ту, упита се забезекнуто. То никада до сада није учинила од када зна за ново друштво с којим се дружи. Она се с оцем намерно купа на другом крају плаже, вероватно баш зато да је остави насамо с њима. Можда јој је он испричао шта је видео код киоска и сада је

пожурила да види ту групу младих, и да сазна ко је од њих Стефан.

– Донела сам ти сладолед – рече сва насмешена.

„Она зна”, помисли Калина. „Сигурно јој је отац већ испричао. Баш је пожурио.”

Али мајка након што јој предаде сладолед, готово и не погледавши према њеном друштву, продужи на други крај плаже. Сад је Калина збуњена и гледа за њом док се удаљава, газећи по песку између купача, млада и витка, увијајући куковима. Њена коса скупљена је у уредну пунђу коју чува да не покваси, мада јој отац сваки пут каже: Какво ми је то купање ако не поквасиш главу? Она то готово никада не чини. Нећу ваљда сваки дан ићи фризерки?, каже.

Тај дан био је за Калину један од најдужих летњих дана на мору. Била је потиштена и није уживала у њему, мору, купању, веселом друштву које је било око ње. Нико осим Стефана није приметио ту промену на њеном лицу и у понашању. Нико није ни наслутио шта је мучи.

Увече када се вратила кући, све је било уобичајено као и пре. Ни по чему није могла приметити да мајка зна, нити да ли је отац заиста видео њен мали загрљај са Стефаном. Све се одвијало по устаљеном реду - туширање, мајчино дозивање да Калина и отац дођу за сто, вечера на тераси, задирки-

вање... Понадала се како је имала среће да отац није бацио поглед према њима.

Али, отац је размишљао о ономе шта је видео, о томе како ће његова љубимица сваког дана све више бити даље од њега и мајке и како ће једног дана одлепршати из куће као птичица.

12.
НИНА

Средином августа, једног предвечерја, када плажа почиње полагаано да се празни, иако до ноћи има још доста времена, док је сунце још високо, али више не жеже тако јако, него постаје баш угодно, а и море се некако умири као побеђено, готово трчећи у Калинино друштво долази расцвркутана девојчица плаве равне косе. Сва је бучна и пада међу њих као с неба.

– Како сте, дружино? – пита. – Мислили сте да нећу доћи.

Сви устају, само Калина остаје да седи на песку гледајући како је остали окружују. Она се грли и љуби са свима. Види се да је добро познају. Оно што Калину изненађује и што јој није право јесте то што је Стефана пољубила у уста вешајући се око његовог врата.

Стефан, као да жели да се оправда, пожурује да Калину упозна с девојчицом која га је управо испустила из загрљаја.

– Калина, да те упознам с нашом другарицом.

– Нина Симоновић – пружа некако млако с висине руку придошлица, гледајући је испод ока.

– Драго ми је – одговара кисело Калина, тек тада подигавши се на ноге.

Пламичак љубоморе пали се у њој и одмах на почетку она јој се не свиђа. Шта хоће та каћиперка? Како се само раскокодакала. Као да је сама на плажи и центар света.

Нина брзином скида шортс, немарно га баца на песак и трчећи ускаче у плићак, па све дубље граби у море док се не баци и зарони.

– Која ти је ова? – потихо упита Калина Стефана. – Ова крештавица...

– Имају викендицу тамо испод бријега и долази сваке године – одговори Стефан. – Као и ти. Упознали смо се прије неколико година.

– Аха, а како те је само цмокнула – не може да сакрије своју љубомору Калина. – Како то?

– Не знам шта јој је. Никада раније ...

– Мало сутра. Не верујем ти ништа. Зашто је само тебе пољубила на тај начин?

Стефан не зна како да јој објасни и оправда се. Он уистину с Нином није никада имао ништа посебно, а зашто га је тако сада салетела, враг ће га знати.

– На то питање ти не знам одговорити – сада мало повређено замуцкује Стефан. – Што је не питаш сама?

– Не пада ми на памет.

– Дошло јој тако. Непредвидљива је. Увијек нечим изненади.

Калина је повређена колико Нининим поступком толико и Стефановим одговором. Она сумња у његову искреност. Обара главу и врхом ножних прстију шара по песку. Осећа како је нешто стеже у грудима, нешто што она не познаје, што јој се раније никада није десило. Као да губи дах.

Цело друштво и даље чаврља и шали се. Петар прича вицеве које извлачи однекуд све боље и боље, Џони га прекида и сам прича, остали упадају и смеју се на сав глас. Нико не опажа да се Калина и Стефан удаљавају корачајући тик уз воду која им запљускује стопала.

Калина жели истерати на чистац то што се догодило. Жели право објашњење. Ни сама себе не препознаје. Шта јој је, зашто јој је толико стало да сазна то што се можда и не може сазнати? Што се можда догодило тек тако, без неког правог повода. Можда је Нина баш таква каквом је описује Стефан.

У једном тренутку почиње да трчи, да бежи од Стефана. Он у први час не схвата шта се догађа, онда и сам покушава да је стигне. Али Калина трчи тако брзо да је изненађен тиме. Застаје и гледа

како она одмиче између још понеке групе купача, све даље. Већ је на половини плаже. Не стаје, него трчи и трчи. Као да жели побећи од свега, Стефана, друштва с плаже, од дрске Нине.

Стефан непомично стоји и гледа за њом. Одустаје од тога да је прати. Ни сам не зна шта би - да је сачека, да, ипак, појури за њом? Можда ће се вратити, нада се. Или да се упути назад међу другаре? Стоји и збуњено буљи у њену фигуру која је све мања, све док не замакне тамо према Зароку, према њеној кући.

Када се напокон врати међу друштво, сви примећују да је Калина нестала. С неверицом гледају у Стефана. Он слеже раменима и као да каже - Не знам шта јој је. За тренутак влада тишина. Све док се из мора не врати Нина и разбије је својим гласом.

- Рекла је да Валери кући понесе њене ствари - слага Стефан.

Онда и сам купи своје ситнице и поздрављајући се одлази на другу страну плаже, потом улицом Палада према Крицину.

За то време Калина стиже кући, утрчава у своју собу и баца се на кревет, загњуруивши главу у јастук. Очи су јој пуне суза, а у грудима је и даље нешто стеже што јој не дозвољава да правилно дише. Она се не препознаје, не зна шта се то с њом дешава, зашто ју је то толико погодило.

Не може сакрити промену која се јасно оцртава на њеном лицу, јер је мајка одмах пита:

– Шта се догодило?!

– Ништа – одговара Калина, али ипак не диже поглед него гледа у земљу.

– Нешто јесте – самоуверено ће мајка. – Види ти се на лицу.

– Шта би се догодило? Све је у реду.

– Мени не можеш одглумити.

– Мало сам се посвађала с једном девојчицом на плажи – слага Калина. – Једном новом која је дошла.

– То није лепо. Поготово од девојчица.

– Пусти ме на миру, мама. Није се догодило ништа страшно. Само једна свађица.

– Не желим да то чиниш, Калина. Томе те нисмо учили.

– Знам, опрости. Сутра ће се то поправити – одговори Калина и изађе на терасу.

Доле на плажи готово да више није било никога. Море је малим таласима поравнавало трагове у песку. Видео се само чистач који је у корпу скупљао ситнице што су их оставили или заборавили купачи. Сунце беше зашло и накратко је завладао мир. Калина се љуљашкала у љуљашци и гледала у даљину, преко плаже, тамо на други крај места где је Стефанова кућа.

13.
СТЕФАН

Идућег јутра, након непроспаване ноћи и дугог гледања у небо и месец, који се био баш тако наместио да је осветљава унутрашњост собе, Калина је продужила да спава. Када се за доручак није појавила за столом, мајка је кренула у собу да провери зашто је нема. Видела је њено уснуло лице, разбарушену косу и како је раширила руке, као да је посегнула за нечим. Посматрала је неколико тренутака њене усне које као да се осмехују, а онда тихо затворила врата.

– Она још спава – рече оцу. – То и није баш њен обичај.

– Сигурно се преморила од купања. Готово да не излази из воде. Видео сам је с оном њеном клипом на тобогану.

– Њој се нешто догодило – рече мајка. – Синоћ је дошла потиштена, али ми није хтела открити о

чему се ради. Наводно се посвађала с неком девојчицом.

– Не брини се. Све је то нормално у њеним годинама. Сви смо то прошли.

Али, отац је размишљао о ономе што је видео крај киоска уз плажу. Да ли да исприча супрузи шта је видео? Ломио се у тој намени. Сада би, онда опет не би. Можда ће се Калина сама поверити мајци. Њему би то било најдраже. Уосталом, жене то боље разумеју. И лакше прихватају. А он осећа као да су му нешто украли, мада је свестан да је све то природно и нормално, да је једном морало доћи и до тога. Калина има дечка, па шта? Зна да јој је то први такав доживљај, да је то дечија љубав која ће брзо проћи. Можда већ чим отпутују и ухвате је школске обавезе и бриге. Не, он ипак неће ништа рећи Јелени. Она ће то сама на неки начин сазнати. И баш га интересује, када сазна, хоће ли она њему открити ту њену малу тајну?

– Купила сам јој један леп нови купаћи костим – каже мајка. – Надам се да ће јој се свидети и одговарати по величини.

Отац ћути, помало одсутно гледа према мору и на трајект који управо упловљава у лучицу, на људе који га дочекују. Возила брзо излазе из њега као из утробе неке велике животиње и одмах продужавају даље. Путници вуку велике торбе, воде децу за руке, грле се и љубе са онима који их дочекују. Сун-

це већ почиње да пржи и он спушта тенду која кад се рашири покрива целу терасу.

Тада се појављује и Калина, помало бледа и сањива, седа за сто и одмах се прихвата јела. Она је прошле ноћи доживела своју малу драму љубо-море, осећања које до тада није познавала, нешто што је, чини се, страшно раздирало њене груди. А јутрос, с малим олакшањем, као да је заиста јутро паметније од ноћи, дише пуним плућима, пркосно. Па шта, размишља, није Стефан принц из бајке. Ено му његова Нина, ако је жели. Нећу трчати за њим. И зато данас намерно нећу ићи на море. Правићу се да ми није најбоље. Остаћу овде на тераси, читати, а имам и двоглед па могу да видим шта се дешава доле на плажи.

Када Валери дође по њу с намером да крену на плажу, она је убеђује како јој нешто није у реду са стомаком и да ће данас остати да се одмара. Валери жали због тога, мало разговарају, а онда сама одлази према мору.

14.
ПОСЕТА

Не верује у то што чује. Кад се нагне на ограду терасе и погледа према улици, њихову капију деломично заклања високи cedar. Одавно је већ прошло подне и сунце немилице пржи. Види само очева леђа, али чује и препознаје Стефанов глас.

– Тражиш некога? – пита отац.

– Калину – тихо одговара Стефан. – Данас није дошла на плажу.

– А, тако – одговара отац и одмах препознаје дечака из близине киоска. – У кући је. Одмах ћу је позвати. Уђи!

Чује како шкрипи капија док бежи с терасе у собу.

Калина не може да дође себи. Запретила му је да не сме долазити у кућу, а он се ето сада дрзнуо да то учини. Када би је допратио кући, растајали су се

доле далеко на улици. Она није желела да је њени виде и он је увек поштовао ту њену одлуку.

– Добар дан! – рече Стефан улазећи у кућу. – Ја сам Стефан и желио бих да видим Калину.

– Добро дошао – одговори мајка. – Одмах ћу је позвати. Данас се не осећа најбоље. Зато и није ишла на плажу.

Калина не чека да је позову. Појављује се на галерији и излазећи из собе спушта дрвеним степе-ништем у дневни боравак.

– Шта ти ту радиш? – упита готово дрско. – Ко-лико знам ја те нисам позвала.

– Калина! – љутито се обрецну на њу мајка. – Какво је то понашање?

Отац стоји по страни са загонетним смешком на уснама и посматра кочоперну Калину какву не познаје. Наслућује о чему се ради, али се не меша у разговор.

– Дођи, Стефане – смирује ситуацију мајка. – Сешћемо на терасу.

Стефан обореног погледа полази за њом, а при-кључују им се Калина и отац.

– Донећу нам пиће – рече ужурбано мајка на-кон што су сви заузели места за столом. – Имам хладан сок од зове.

Ускоро се враћа с тацном и четири чаше.

– Ти живиш овде? – упита отац Стефана. – Твоји су одавде?

– Да, имамо кућу тамо – показа руком на други крај места, на крају плаже, иза трајектног приста-ништа.

Калина ћути и гледа некуда у страну.

– Извините што сам дошао – наставља Стефан.
– Наше друштво с плаже ме замолило да навратим и видим зашто Калина није на плажи. Није се јављала на телефон.

Прво устаје отац и одлази с изговором да има неког посла у гаражи, а затим и мајка.

– Оставићу вас саме – рече мајка са смешком на лицу. – Имате ви своје разговоре.

Након што су остали сами, док Калина и даље као нешто гледа по страни, Стефан не може да пре-ломи ни једну једину реч преко усана. Једва је смо-гао снаге да дође. Целу ноћ није спавао, ујутро је поранио на плажу, а када је није затекао, а ни доче-као тамо, одлучио је да се упути њеној кући. Сада седи ту, а она као да не жели да га види, да разгова-ра с њим.

– Ниси ништа разумјела – каже коначно. – Џаба се љутиш...

– Ма, немој! – љутито одбруси Калина. – Зар се онако грле и љубе пријатељи?

– Али, шта сам ја ту крив? Нина је таква. Нисам је могао одгурнути, шта ли.

– Ниси морао долазити.

– Ти се стварно љутиш?

– Љутим. Свако би.

– Ех, али зашто? Увјеравам те да ту дјевојчицу само познајем као и друге...

– Не можеш ме уверити – прекидајући га одговара тихо Калина мислећи да ли њени прислушкују. Не би је чудило да то чини мајка. Отац се заиста чује доле у гаражи.

Стефан отпи још један гутљај сока, не знајући шта би друго и рече:

– Одличан сок. Нисам до сада пио овакав.

– Мајка га прави сваке године од зовиног цвата – рече Калина. – Цвета у мају. Она каже да је лековит и да смирује грозницу и високу температуру.

Ово објашњење јој добро дође да се разговор открави.

– Пођи са мном на плажу – предложи Стефан.

– А величанствена Нина Симоновић, је ли и она тамо? – упита.

– Јесте, а шта то значи? Какве то везе има?

– Па и не би ми се баш свидело у њеном друштву.

– И други се питају зашто ниси дошла.

– Ето, нисам, па шта?

– Нећеш ваљда пропустити овако лијепе дане лета?

– Остало је још неколико дана до повратка, а има и других места за купање.

– Не могу баш да разумијем. Ја...

– Не можеш, не можеш, како да не – прекида га Калина. – Ено ти твоја цвркутава Нина. Поред ње ја ти сигурно нећу недостајати.

– Гријешиш. Једва сам смогао снаге да дођем овамо.

– Ниси морао.

Стефан се напoкoн диже, покуњено за тренутак гледа у под, а онда, ни сам не знајући шта би, пружа руку на што му Калина млако узвраћа. Прати га до капије и растају се хладно. Али, чим његова фигура замакне иза првих кућа, она гризе усне и каје се.

– Коза, глупа коза! Ето шта сам ја!

И онда трчи у своју собу и пушта музику. Гласно.

Након што је убедила родитеље да се не осећа најбоље, али да то није ништа озбиљно, потом Стефанове посете, Калина остаје цели дан код куће. Чврсто је одлучила да данас неће ићи на море. Остаће у својој соби, на тераси, у дворишту. У очевој библиотеци много је књига које није прочитала. На његовом радном столу је велики Ајмек, има интернет, скајп, јавиће се мејлом другарицама, послати нове фотографије и поставити их на свом профилу. Ана и Синиша ће се обрадовати. Па да, баш није фер. Дуго им се није јављала. За све су криви море, лето, Стефан.

Ни Валери није успела да је убеди како је штета пропустити још један тако леп дан без плаже. А лето помало цури према крају. Ускоро ће септембар, школа, растаће се и њих две. Валери ће отићи у Париз, у град светлости, о коме јој је толико при-

чала, а Калина вратити у варошицу и широку улицу с липама. С њих ће с првим јесењим кишама да одлети лишће, а голе гране да мирно штрче према небу. Кроз њих ће моћи да види Анину кућу, да јој махне кад је на прозору. Имаће много тога да јој исприча, да јој се повери. Остаће и Стефан у овом малом приморском месташцу, Луција и Јаков, као и њихова кућа, закључана и усамљена.

Прво је дуго седела за рачунаром, прочитала мејлове, погледала поруке на фејсбуку, поставила нове фотографије; она и Валери док се лудирају на тобогану, она у новом костиму (бира фотографије које јој се чине најуспелијим), у разним позама, онда Стефан који стоји поред ње, сићушна Ивоне, Петар, Џони... Ух, добро је што на фотографијама нигде нема Нине каћиперке, смеје се.

Затим обилази двориште. Завирује у разгранате грмове, руже од којих још понеке имају цвет, очеве мандарине и смокве које он толико воли. Нарочито смокве које с Јаковом бере по оближњим висовима и суши на дрвеним лесама. Од оних које не осуше Луција и њена мајка спремају џемове које ће Јаков довести у варошицу када он и Луција дођу да их посете. Иде дугом стазицом оивиченом рузмарином и лавандом, седа на гвоздену клупу с дрвеним пречкама и буљећи у једну тачку мирује неко време, све док је не прене глас с терасе:

– Калина – обраћа јој се Луција – зашто ниси на плажи?

– Данас ми се није ишло – рече она. – Остаћу да се мало одморим.

– Аха – с неверицом ће Луција. – Необично за тебе која као риба не излазиш из воде. Валери је отишла рано.

– Знам. Била је код мене. Можда ћу отићи предвече, кад мене врућина.

Луција јој махнувши руком шаље пољубац и одлази унутра.

Калина се потом враћа на терасу, узима двоглед и гледа према плажи. Смента јој деломично цедар који се раширио и заклонио један део видика. Зашто му отац не скрати гране?, пита се. Па да, тамо су сви. Готово да их додирнем руком, смеје се. Ехе, ено каћиперке. Она је центар света. И малене Ивоне која скрушено седи по страни. Али, где је Стефан? Упорно претражује, међутим, њега нема. Је ли и он остао код куће као она? Шта ли ради? Где је?

Мршти се и криви усне. Шета по тераси, а онда улази у кухињу и пије хладни сок. Затим се баца на лежај у соби и гледа у таваницу. Устаје. Пушта музику, тихо. Опет лежи. Устаје да узме књигу. Након неколико прочитаних пасуса, одлаже је, мада је књига баш интересантна. Мисли на Стефана. Још је љута. Чини јој се да ће заспати. Али, у близини плаче неко кмезаво дете, упорно. Тражи нешто што му не дају. Оно се дере још јаче. Одустаје од спавања, иде преко галерије из своје собе. Онда помисли како би из неуређене мансарде, која има кровни прозор према

мору, могла боље да осмотри плажу. Сигурно јој ни cedar неће сметати. С двогледом у руци упућује се дрвеним степеницама у поткровље у коме није била не сећа се када. Тамо затиче мноштво непотребних ствари, разбацаних без неког реда, посвуда. Између размакнутих дасака, на оном делу који је привремено покривен с намером да се у будућности отвори још једна тераса, цури небо. Отвара прозор и изненађена је како се одавде лепо види плажа и још боље цело место. Како се раније није тога сетила? Па није имала ни потребу, а и знала је да је овде све у прашини и паучини. Отац се већ дуго спрема да уреди мансарду. То ће бити твој кутак, Калина, говорио јој је. Али, прилике нису дозволиле да се то учини. Неко време шара двогледом по песку и купачима, по месту, гледа цркву на брегу где је повредила колено... Кад јој досади, одлаже двоглед и погледом шара по унутрашњости. На једној полици примећује нешто што до тада није видела и приметила у њиховој кући. Делимично је затрпано стварима и покривено савијеним картоном. Прилази малом смеђем ковчежићу који је лепо украшен металним оковом тамне боје и две светлије копче којим се затвара. Није тежак док га узима у руке и отпухује полеглу прашину с њега. Онда тражи место где би села. Налази га на некој омањој клупици која је такође прашњава, али не мари. Седа и длановима брише прашину с ковчежића. Како није задовољна учињеним, тражи нешто да га боље очисти.

Не налази ништа друго осим неке старе капе и мисли како ће и она послужити.

Пажљиво подиже копче и отвара ковчежић. Изненађена је оним што види. Унутра су врпцом повезана писма. Неколико одвојених целина. Ту прашина није допрла.

– Види ти то! – мрмља Калина узимајући први свежањ и одвезујући врпцу.

Писма су стара, у необичним ковертама, адресирана краснописом, украшена и другим украсима. Калина узима прво и врти га у руци, загледа, очарана је својим открићем. Онда по адреси схвата да је то писмо које је добила њена покојна бака. Узима прво писмо из коверте и задивљена је рукописом. Зар је могуће да се некада тако писало? Па то је предивно! Свако слово. Права лепота. Онда украси на угловима текста. Неке лепе арабеске, као што је и сам почетак текста и потпис на крају. Папир је жућкаст, крем, види се веома стар. Приноси га лицу, да га омирише, јер, чула је да су се некада тако писма писала и слала, с мирисом. А шта је ово данас?, стреловито мисли. Пишемо писма која лете у секунди с једног краја света на други и нико их не чува. Она нетрагом нестају и нико никада неће знати шта је у њима стајало.

Док чита текст осмех јој се све више шири преко лица, испуњава је нека унутрашња радост и сета. То откриће је било изненађујуће као и то што чита.

Драга Каљинка,

Немам речи да ти искажем своју срећу коју сам осетио када је стигло твоје писмо. Најдража моја, оно је тако топло и лепо и преје ми душу у овом тешком времену за све. Ти знаш да војска није за мене. Али, када је командир изговорио моје име, мада сам се надао да оно неће изостати, мојој срећи није било краја. Ипак, пажљиво сам ја отворио да не оштетим ни један његов део и онда сам ја у маху прочишао сав уздрхтао. Твоје речи ме лече. И после њих све ми је лакше, све некако односим једноставније.

Даће Бој да се ово што пре заврши и да се узмемо. Често сањам тај тренутак, најдража моја. Ти си моје све, лепошце моја...

Нешто је лупнуло доле у кући и Калина је пожурила да врати ковчежић на место. Ипак, након што га је одложила на полицу и уверила се да је то можда само промаја залупила врата, одлучи да писма без ковчежића понесе у своју собу и на миру их прочита.

Тог дана, након што је писма пажљиво сакрила у дубину свог ормана, читала их је све до повратка родитеља с плаже. Свежњеви су били одвојени, писма које је бака Калина писала деди, и он, деда Алекса њој. О каква љубав!, мислила је Калина која је по баки добила име. Она их се сећа док је била сасвим мала, али тек сада је уверена како их је још боље упознала кроз речи из писама.

„Кад ово покажем Валери, неће ми веровати”, смешка се Калина и једва чека вечерашњи сусрет. „Какво је то време било!”

А, онда, навече у Калининој соби, њих две су поново прочитала сва писма. И обје су с одушевљењем закључиле како је добро да су сачувана.

– Погледај само тај рукопис – рече Валери. – Права калиграфија. Ко би данас имао стрпљења и времена да тако нешта исцрта?

– Они као да су живели у неко лепше време – сложи се Калина. – Наша писма су без тоpline и мириса. Лете електроником и немају ту лепоту.

– Е, а реци ти мени сада, драга – погледа Валери Калину право у очи – шта се то десило између тебе и Стефана?

Калина јој исприча шта ју је тако повредило, да је Стефан долазио у њихову кућу и да је отишао као покисао, јер му она не верује.

– Будалице! – узвикну Валери. – Па Нина је таква. Данас се свима упуцавала, не само Стефану.

– Жао ми је, али ја му не могу опростити.

– Ма дај! – опет ће Валери. – Он је данас био тако повучен и потиштен. И добар је момак. Није он крив што му се та обесила.

Већ је било веома касно када су се растале. Калина је, на Валерино убеђивање, обећала да ће ујутро поново ићи с њом на купање.

16.
ДВЕ УКОСНИЦЕ

Јутра на мору су посебно лепа. Нарочито кад си на одмору и можеш да одспаваш дуже. Увече, док се ноћ бешумно слива кроз широм отворене прозоре и балконска врата, још је топло. Преврћеш се по кревету и не можеш да заспиш, дуго. Још ако мислиш на једног дечака, на свађицу која је створила мали јаз између вас, е то је стварно превише. Чујеш како море у једнаким размацама заплускује плажу, понеки глас младих у даљини, или музику из хотела до поноћи. А онда се баш све утиша, осим мора које је неуморно и стално помера зрнца песка.

Када заспиш, то стварно не знаш. Нико не зна када је и како заспао.

А ујутро, о како је дивно лешкарити кад си на мору! Баш је угодно, ни вруће ни хладно. Уснуле куће тек заплускују сунчане зраке, а ти спаваш. Свеж ваздух улази у собу. Мирно је. Немаш обаве-

за, нема школе, математике, дугих часова на којима наставници без прекида стално нешто ново предају. Или, још горе - испитују. Како им се само да? И исто то сваке године, само неким новим ученицима.

На мору се заиста лепо спава. И чешће си сањив него иначе. Знају то сви, Калинина мама и тата и она сама. Зато и после ручка, до поновног одласка на плажу, често сви одспавају неко време. После си некако лакши и имаш више воље за све.

– Не знам шта ми је, али овде, на мору, ми се чешће спава него иначе – каже Калинин тата.

А мама? Е, то је познато, она мало-мало па дремуцка. У фотељи, на плажи... свуда.

Ако на мору с вечери Калина и не може дуго да заспи, ујутро се тешко буди. Али, мама је неумољива.

– Калина! – буди је не баш тако прерано. – Устани да одеш до маркета. И до пекаре по онај дивни хлеб који ми се тако свиђа.

Калина лењо отвара очи протежући се у својој спаваћици боје зреле трешње, што је њена омиљена боја, и тако је љупка у том положају. Мама је помало и жао што је буди, али, мисли: Довољно је спавала, а њој је и лакше него мени да отрчи. Још би мало да се башкари по лежају, али зна да је то чека и касније. Јер, ако продужи, мама ће након кратког времена поново ући у собу с истим речима.

Зато устаје и одлази у купатило, облачи се, баца поглед с терасе према месту и мору, узима новац и лаганим кораком одлази. Пролази поред кућа, махом викендица које су већим делом године затворене, из којих тек понеко излази с истом наканом као и она. С обе стране зелене уличице расцветали су олеандери различитих боја. Калина највише воли оне жуто-румене чије су латице богате, затим црвене, беле, али с мање латица. Она воли ове чији су цветови пунији, а не оне који имају само један ред латица. У дубини башта самују клупе, столице, љуљашке и доста ружа и другог цвећа. Понеко рано залива док сунце није упекло. Чује се како вода пршти.

Прво одлази у маркет и трпа у корпу све оно што је написано на цедуљици, а онда ће у пекару, како би купила последњи хлеб. На дну једне полице, пре него што ће се упутити према каси, примећује лепе нотесе с имитацијом коже. Делују веома лепо, с неким арабескама, врло допадљивим украсима. Одлучује да купи један и пише у њему о неким догађањима с летовања. Док претура међу њима да види каквих све има, не примећује девојчицу која је такође чучнула поред албума. У том моменту један нотес јој испада на под и она наглим трзајем жели да га подигне. Али, авај! Шта је сад то? Њена коса с укосницом запетљала се о нешто. То нешто потезе њене власи, што боли. Види да поред себе има не-

кога, девојчицу, јер готово додирује њену хаљину, види сандале, колена...

– Хеј, полако! – виче Калина. – Зар не видиш да смо се запетљале?

Ваљда на исти начин и девојчицу упетљану с њом боли, па обје за тренутак мирују и зову да им неко приђе. Прилази једна госпођа да им помогне и чују:

– Како вам се то догодило? – глас пун чуђења изнад њихових глава помешан је са смехом. – Невјероватно. Стрпите се за тренутак.

Али сада је око њих више ногу и гласова. Има и смеха.

Тек када су извадили укосницу из Калинине косе, она види пред собом девојчицу с цветном деколтираном хаљином, која такође у руци има сличну укосницу и нотес. Баш невероватно! Па то је Нина Симоновић, стреловито пролети кроз Калинину главу. Откуд да само на њу налетим? Свашта!

Збуњена је и Нина и усправља се у истом тренутку када и Калина. Један тренутак немо се гледају. Нининим лицем пролети једва приметан смешак.

– Свашта – сада наглас рече Калина и брзо се с корпом упути према каси.

Нина није рекла ништа. Остала је на месту и гледала према њој док се удаљавала. Након што је на каси платила рачун, Калина се брзо упутила напоље. Затим је полако пошла према пекари. Већ из даљине осетила је пријатан мирис и што му се

више приближавала била је расположенија. Зато је корачала полако, готово затворених очију и удисала дубоко. Пекара од маркета и није удаљена много, можда стотињак метара, али Калина не може од чуда да дође себи када код пулта угледа девојчицу из маркета. Она не може да дође себи од чуђења како се Нина тако брзо створила ту. Куда је то прошла да је она није видеала.

– Боже, па нема ваљда сестру близнакињу? – запита се с чуђењем.

Шта је, ту је. Већ је стигла. Девојчица је гледа и сада се широко осмехује.

– Баш чудно – каже. – Неће нам се косе опет замрсити.

– Како ти је име? – без околишања и брзином упита Калина.

– Лариса – одговори девојчица и пружи руку. Калина јој рече своје име.

– Имаш ли сестру? – забрза Калина. – Близнакињу?

– Имам – зачуђено ће девојчица. – Откуд знаш?

– Није важно. Мислила сам да си она док смо биле у маркету.

– О, не. Њу ништа тако рано не би дигло из кревета. Спаваће дуго.

Калина затражи хлеб који обожава њена мајка и млечне кифле које воле она и отац. Одмах је поче-

ла једну да једе и другом понуди Ларису, гледајући у укосницу која је била веома слична њеној.

– Узми – рече. – Фантастичне су. Нарочито када су овако свеже.

Она узе и сама поче да грицка. Нови купци их замолише да се макну од благајне и оне се насмејаше и изађоше напоље. Све више људи је долазило пред пекару. Чак се створио мали ред пред улазом.

– Баш диван мирис – рече Калина. – Никада да му се надивим.

– И мени је леп – рече Лариса. – Зато ми можда и није тако тешко као Нини да пораним. Осим тога, продужим и на сладолед, мада то мајци не кажем. Она мисли да је рано, али ја му не могу одолети.

– Аха – радосно ће Калина – можемо скупа. И ја га обожавам.

Ускоро су испред киоска за сладолед лизале велике корнете са по три различите куглице у боји.

– И ви сте стварно близнакиње? – упита Калина поново. – Твоја сестра је Нина.

– Да, јесте – потврди Лариса.

– А где живите?

– У Француској. Привремено – нагласи.

– Аха, и моја пријатељица Валери је из Француске. Купамо се скупа.

– Нисам још била на мору, јер сам добила неку вирусу. Али данас ћу ићи. Прошло је.

На растанку, након што су појеле сладолед, још мало разговарале, Калина се поздрави с Ларисом с обећањем да ће се поподне видети на плажи. Одлазећи од ње према кући, стално се путем осмехивала. Опипа у коси укосницу.

– Да, ту је – рече пристижући на капију.

Ипак, остала је и тог дана код куће. Да се досађује, да ишчекује како ће се Стефан јавити, послати поруку или назвати телефоном. Неки пркос усадио се у њу, нешто што ни сама не знала објаснити и што јој није дало снаге да крене према плажи.

17.
ИШЧЕКИВАЊЕ

Валери затиче Калину у кревету. Други је дан како и поред обећања није дошла на плажу. Упада на врата и одмах се баца до ње на лежај. Још је веома рано, готово да је тек свануло. Прва сунчева зрака пада косо у дубину собе. Валери цвркуће како има нешто веома важно да јој саопшти.

– Знаш да Нина крештавица има сестру близнакињу? – рече завлачећи се под лагани покривач.

– Ко пљунуте. Не би могла да их разликујеш.

– И не бих – смеје са Калина, а онда јој прича шта се догодило у маркету.

Валери слуша и врпољи се што Калину голица. Али она је таква, ни тренутак не мирује. Увек нешто ради, прича, смеје се. Код ње све трепери, тело, руке, коса.

– И на крају смо завршиле на сладоледу. Ако су и близнакиње, сестра јој је сасвим друкчија по понашању. Баш драга девојчица.

– Слажем се. А знаш ли да Стефан јуче није био на плажи?

– Можда је био с каћиперком – мало подругљиво рече Калина.

– Не, она је била. И њена сестра. То сам желела да ти испричам. Нина није затварала уста, а Лариса је тако мирна и повучена. Као да и нису сестре.

Примећује на ормарићу нотес, посеже за њим, али Калина јој га брзим покретом истргне.

– Немој! Записивала сам нешто.

– Охо! Сад имамо и тајне, зар не? Зар и преда мном?

– Ма, ништа важно. Онако... као некакав дневник с летовања. С уводом.

– Па шта то ја не бих смела знати?

– Не желим да ми се подсмеваш. Можда и ни сам требала то записивати.

– Како желиш, али међу пријатељицама не би смело бити тајни.

– Пусти. За сада.

– Добро, него дижи се! Данас идеш на плажу, нема изговора.

Калина устаје, протеже се на прсте, онда отрчи у тоалет и брзо се враћа. Па, ипак, не облачи се, него се спушта поред ње да још мало заједно лешкаре. Валери је у кревету и буљи у таваницу.

– Баш бих волела да имам сестру – рече Калина гледајући је право у очи.

– И ја. Или брата, свеједно.

– Ништа, не вреди жалити.

На вратима се појављује Калинина мама.

– Хеј, грлице, па ви сте скупа!

Неколико часака касније обје су у дневном боравку и заједно доручкују. Калинин тата испитује Валери како јој је у Француској, шта раде њени и сличне ствари. Она учтиво одговара и њему је драго што Калина има добро друштво на мору. Он не воли да је усамљена, а овог лета, зна и још чува малу тајну о ономе што је видео код киоска за новине, ту је и Стефан. Валери једе с апетитом, док Калина нешто брљави по тањиру и пије какао.

Могли бисмо помислити да Калина није размишљала о Стефану, да га је тако брзо заборавила. О, не! Он јој је стално био у мислима, ма шта да је радила, ма куда да је ишла. Али неки блесави понос, повређеност без правог разлога, није јој дала снаге да га позове. Док је била сама стално је вртила у руци мобилни телефон на самој ивици одлуке да га позове или пошаље поруку. Гризла је уснице и одустајала у последњем тренутку питајући се зашто то он не учини. Онда би се сетила како га је хладно испратила и с много љутње залупила капију за њим. И он је блесав као и ја, мислила је. И он неће назвати први. У грудима је стално осећала неки груменчић тескобе који је притиска.

То што је Валери дошла по њу одлучна да је одвуче на плажу и не пада јој тешко. И сама то жели, а она ће јој само помоћи у томе. Па шта, дићи ће главу кад се појави као да се ништа није догодило. И чекати да јој он приђе. Сада више неће бити тако крута.

Не одлазе баш рано на плажу, јер су се још дуго врзмале по кући, код Калине и код Луције и Јакова. Увек су још нешто заборављале убацити у своје мале ранце, враћале се, тражиле, одустајале да понесу. А када су стигле, старо друштво већ је било на окупу. Калина одмах примећује да међу њима нема Стефана. Али ту су причљива Нина и њена сестра Лариса, светле лепршаве косе с истом оном укосницом на којој су три бубамаре. Она јој се благо осмехује и прстима додирује теме, као да хоће рећи: О, данас не! То никако!

„Он је тврдоглав као и ја”, размишља Калина. „Намерно неће да дође. Чека да отпутујем.”

Тада пада предлог да цело друштво изнајми неколико педалина. И пре него су се сви сложили, неколицина одмах полази. Калина свакако пази да не буде у друштву с Нином. Ипак јој није криво што је поред Валери, Џонија, Петра и мале Ивоне с њима и Лариса. Њене светлозелене зенице откривају неку смиреност и унутрашњу лепоту. И њени лаки покрети мале грациозне даме још је једном уверавају да две рођене сестре ни у ком случају не морају имати много заједничког. Јер, Лариса једва

понекад отвори уста, а Нина, чује се с друге педалине, не затвара их и доста је бучна. Лариса је у краткој мајици на бретелице, испод којих, примећује то, тек што су напупеле груди без грудњака. Она мирно седи и само се покаткад благо осмехне. Нина носи грудњак, повећи за њене године.

Док једни врте педале, други скачу у воду, пливају и пентрају се назад на педалине. Цела плажа одзвања виком и смехом. Возе се упоредо дуж ње и враћају. У једном моменту, Калина види Стефана како стоји на плажи, на оном месту где су њихове ствари. Гледа неко време према њима, а онда одлази. Тек тако. Мора да га нико други није приметио.

Калини је сада криво што није тамо, што је пошла на вожњу. Баш идеална прилика да буду сами, изгледе ситуацију или се поново посвађају. Гледа како његова леђа замичу иза киоска и шеталишта. Не осврћући се.

Када се вожња педалинама заврши и сви се опет нађу на плажи, Калина је потиштена и ћути. Она се нада да ће се Стефан вратити, очекује то. Али како време пролази, а она се и даље пече на сунцу очекујући га, схвата да је он повређен и више од ње. Па испрашила га је тек тако. Мора да уђе у море, да зарони, дубоко, да охлади ту своју усијану главу. Трчи потом по плићак и баца се у мале таласе. Плива и рони, далеко, све даље. Као да жели побећи од друштва и свега, љута на себе саму. Чини јој се да

је у дубини све некако друкчије и тајанственије, да вода односи неки терет који је притишће. И желела би да може остати испод што дуже.

Након што отплива све до удаљених бова које означавају крај купалишта, лепо види цело место као на длану и умањене фигуре купача на песку. Личи на један узаврели мравињак на који се просипају златна зрнца сунца. За тренутак јој се учини да међу другарима види Стефана. Плива брзо назад и када се примакне, види да је то неки други непознати дечак мало сличан њему.

– Идемо на сладолед – позива је Валери.

– Баш у право време – прозбори Калина и полази за њом.

– Није дошао – рече Валери корачајући.

– Био је. Нисте га видели. Био је док смо били на педалинама.

– Аха, па шта би?

– Мало је постојао и отишао.

– Не тугуј, сестро! Већ ће се он вратити.

– Сад ми је готово свеједно – промуца Калина.

А није јој било свеједно. Негде дубоко у њој стално се нешто мешкољило, гребуцкало. Корила је саму себе због начина на који је поступила. Зашто је морала бити таква?

Дан се завршио у ишчекивању да се нешто догоди, да се он појави. Беше то један од оних дана

које је Калина желела што пре да заборави. Валери је знала шта је мучи и желела је на све начине да јој помогне, да је утеши. Нису сачекале залазак сунца, то прелепо просипање руменила морском површином, што су чиниле сваки дан, него су се раније упутиле кући.

18.
ФЕШТА

Калина се спрема за фешту. Она се крајем августа, у предвечерје, сваке године две вечери заредом одржава на риви. Припреме почну дан раније. На обали мајстори поставе две бине на различитим местима, удаљене једну од друге, изнесу клупе и столове за којима ће седети туристи, јести и пити све оно што припреме многи угоститељи. Ту су и многи други штандови на којима се продају најразличитије ситнице; сувенири, носачи звука, слике, књиге... Два већа платоа остану слободна за плес, одмах ту испод бина, на супротним крајевима увале. У место ће се затим слити домаћини и њихови гости као и они из многих околних села. С вечери ће са свих страна већ зарана пешице почети пристизати млади и стари. А када забава почне, све ће изгледати свечано, радосно, бучно. Музика ће се чути до јутра.

Док ставља мало шминке на лице, њене су очи благе и немирне. Увек је гледала како то мама ради и сматра да је она у томе права мајсторица. Прсти су јој посебна чаролија, а њена прозрочна лепота долази до посебног изражаја када се нашминка. Јер, код ње је све некако умерено, па и Калина жели да је опонаша.

– Теби шминка и није потребна – каже мама. – Али мало ће добро доћи и не смета ни код девојчица. Са шминком оне су још лепше.

Онда је саветује где да мало дода, а где да скине руменила. Како да улепша дуге природне трепавице са мало сенила на капцима, а како да се почешља.

Калина се посматра у огледалу. Њено лице блиста. Подигнутих веђа, влажних усница на које је ставила светлцуци сјај, лепршаве косе. Мало се двоуми коју хаљину да обуче док стоји пред орманом. За тренутак извади једну, стави је уза се, мало прислони уз тело и одлази да се погледа у великом огледалу. Онда узима другу, трећу... а мама се само смеши. На крају се враћа оној коју је прву дохватила – лепршавој, боје кајсије, с цветићима различитих боја, набраној и уској у струку. На крају ставља укосницу изнад левог ува да би јој коса с те стране падала низ леђа, а с десне напред преко рамена. Онда обува сандале и погледа маму. Она се само насмеши послушкујући пријатно шуштање њене лаке прозирне хаљине, сагне се и пољуби је у образ – тихо, али чујно.

Усред тих припрема, стиже Валери.

Обучена је слично, али ипак другачије од Калине. И њена је хаљина лепршава и кратка. У ваздуху трепери њена коса и сијају светлозелене очи.

– Што си лепа! – кликну Валери гласом пуним милине кад угледа Калину. – Као да ниси ти.

– И ти – без имало љубоморе одговори Калина осмотривши је од главе до пете.

Мајка жури да Калини да новац.

– Не претерујте са сладоледом – рече. – Знаш да имаш осетљиво грло.

Уто ево и оца са фото-апаратом. Жели да направи неколико снимака за успомену. Њих две се не буне него заузимају најбоља места и позе. Све до дворишта. С лица Калинине маме не силази осмех. Пре него што ће оне изаћи на улицу, кида два цвета хибискуса и ставља им иза ушију.

– Е, сад је добро – рече испуњена радошћу. – Срећно, кћери! Ми ћемо доћи мало касније.

Затим дугим погледом гледа за њима, дивећи се елегантном Калинином ходу, меком и усправном. И зна да је то резултат плеса којим се она аматерски бави, гледа за њима све док се не изгубе на завијутку улицице.

На риви се врзма много света. Толика је гужва да је за сваки корак потребно пробијање. На све стране шире се мириси роштиља. Неки већ седе за великим дрвеним столовима и на истим таквим клупама пореданим уз обалу мора, једу и пију. С обе

стране увале чује се гласна музика. Сликари портретисти седе на ниским столицама и сликају углавном децу којима је тешко да буду мирна, да позирају док сликари покушавају да постигну што већу сличност. Њихови родитељи са смешком посматрају сваки сликарев потез, а многи пролазници, стојећи укруг, такође посматрају настајање портрета.

Сав тај свет који се миче и иде обалом обучен је свечано, преплануле коже, делује опуштено и расположено. Чују се најразличитији језици, а неки нису могли оставити своје најмлађе код куће, него гурају колица са бебама чиме стварају још већу гужву. Ту су и шахисти с великим фигурама и кибицерима који помно прате сваки потез. Онда плесна група девојчица које изводе модеран плес, као, и мало даље, друга с локалним плесом у народним ношњама.

Кад направе цели круг, тамо и овамо, осмотривши све што се догађа, Калина и Валери купе по један сладолед, за почетак. Долази Џони у кратким поцепаним фармерицама, у карираној кошуљи. Тoliko је поцрнео да личи на малог црнца. Весео је и одмах као из топа жели да им исприча нови виц. Оне га слушају, али се на крају више смеје Џони него њих две.

Нема Стефана. Калина потајно вирка на све стране, али њега нема. Готово цело друштво с плаже је ту. То квари њено расположење, али понос јој не дозвољава да пита где је. Доброћудна и најмлађа Ивоне се лепо уз Калину. Она јој се од свег друштва

највише свиђа и жели да буде у њеном друштву. Калина то прихвата и диви се њеној хаљиници, ставља јој руку на раме и каже:

– Како си лепа, Ивоне! Као лептирић.

Ивоне се још више приљуби уз њу и не пушта је.

Кад се потом сви нађу на плесном подијуму Калина плеше с Ивоне. Није баш превише причљива, али воли плес. Као и Калина.

Тада се опет зачује песма са стиховима које Калина и њена мама обожавају:

*У очима њеним море
свјетлуца јој сол у коси
она не да да је сломе
ошима се и њкоси*

Баш тако. И она пркосно диже главу и поче да претражује околину. Не, њега нема. Ивоне се слаже да је песма лепа и каже да има све Арсенове албуме.

– Могла бих је слушати по сто пута – рече Калина док певач наставља и све некако трепери у ваздуху, у тој млакој ноћи на обали мора.

У краткој паузи, када музичари на тренутак одлазе да се и сами освеже, Валери, Ивоне, Калина и Џони иду у кратку шетњу ривом. Ноћ је веома лепа. Чак се појављује и ветар с мора који на махове доноси мало свежине.

Док седе на клупама уз шеталиште, почиње ватромет. Цело небо расцветава се стотинама

најразличитијих облика и сваки нови изазива још веће одушевљење код свих. Не траје дуго, а сви би желели да се та чаролија продужи.

Ни друге вечери феште на риви нема Стефана. Калина нити пита никога где је, нити му шаље поруку. Не тражи га ни погледом у маси која се креће обалом. Она закључује да је тој краткој вези дошао крај, и, зачудо, не очајава, него осећа неко олакшање, као да је то нешто прошло поред ње и за чим више много не жали.

19.
ВАЛЕРИ ОДЛАЗИ

Крајем августа, последњих дана Калининог боравка на мору, она коначно сазнаје да је Стефан отпутовао с родитељима у Грчку. Не верује да није ни покушао да се помире, да јој барем пошаље поруку. Осећа мало олакшање сада када зна на чему је. Мири се с тиме и сваког дана је на плажи с Валери и друштвом. У ваздуху се већ осећа скори долазак јесени. Дани су краћи, сунце не залази сада сасвим десно крај највишег врха планине на копну, него далеко лево. Цела дружина остаје докасно на плажи, све док сунце не потоне иза благог превоја и нестане тог руменила које титра површином мора.

Калина је сада тужна због сасвим нечега другог. Валери одлази за пет дана у Француску, а њих две су овог лета постале као сестре. Биле су нераздвојне и тако су се лепо слагале и дружиле да је то незаборавно. Кад би лето могло некако да се продужи,

или да оне заувек остану заједно. Обе жале што ће морати ускоро да се растану и зато сваки тренутак користе да буду скупа. Чак и спавају наизменично код једне или друге. И разговарају дуго, дуго у ноћ, све док их сан не савлада. Оне увек имају о чему да причају и те приче никада нису досадне. Цвркућу ли цвркућу, гласно се смеју што се чује и на улици.

Дању, док су са својим друштвом, мала Ивоне се не раздваја од Калине. Кад Валери отпутује, зна то Калина, Ивоне ће бити њена најбоља другарица, јер је тако одана и симпатична с том својом мирноћом. Остаће и остала клапа и неће бити досадно, али без Валери то неће бити исто.

Калина размишља о скором повратку у свој град, о школи која ће ускоро почети и како ће све ово што је овде било лепо нетрагом нестати и остати само у сећању и на понекој фотографији. Онда ће почети многе обавезе; досадна хемија, физика, математика... Али, теши се, чуће се често са другарима путем скајпа, фејсбука, измењујући мејлове. И онда ће морати чекати целу годину да би се све ово поновило. Понекада жали што не живе стално у овом лепом месташцу на мору, али је свесна да је то немогуће због многих ствари. Прво због маминог и татиног посла а и других разлога.

У предвече тог августовског дана, док је сунце још просипало своје зраке површином мора у ували и било поприлично топло, Валери тужног лица уноси своје ствари у велики бели *ауди*. Њени ро-

дитељи покушавају што боље све то да посложе. Пртљажник је пун, једва га затварају. Валери само што не заплаче, а исто тако и Калина. Она се претходно поздравила с друштвом и Џонијем, али, мала Ивоне је ту, такође плачљивог изгледа. Ту су још уз Валери и њене родитеље Калинина мама и тата, Луција и Јаков, а уз све њих и немирни Лаки, шкотски овчар, који трчкара и не разуме шта се то ту тако важно догађа.

– Идемо на крају дана, јер је ноћу свежије – рече Валерин тата. – Али обећавамо да ћемо се вратити. Ако нас примате.

– Моја су вам врата увијек отворена – одговара Јаков. – Такве госте можемо само пожељети.

– Има дуго да возимо, али полако ћемо – додаје Валерина мама.

– Само да се сретно вратите – моли се потихо у себи Луција. – Гужве су на путу.

– Већ смо навикли на то. Ауто-путем ће бити лакше – теши се Валерин тата.

Растанак траје дуго. И након што се испоздрављају, још сви стоје и имају понешто да кажу. Нарочито Калина и Валери које се грле непрестано и не могу да сакрију сузе. Ивоне жели да загрли обе па притом морају мало да се сагну.

На крају, када се врата залупе, и када Валери не може да суздржи јецај, а исто тако и Калина и Ивоне, чим мотор забрунда и точкови клизну из дворишта, сви трче на улицу да им махну и још јед-

ном пожелe срећу. Валери непрестано уз сузе маше руком са задњег седишта, кроз отворене прозоре њени родитељи, а Калина и Ивоне само што не потрче за аутомобилом подигнутих руку, све док се ауто не изгуби иза завијутка.

И тада настаје нека чудна тишина. Сви осећају празнину у грудима, нешто што је тренутно одлетело и недостаје.

– Дивни људи – рече Јаков. – Баш дивни.

Калина и Ивоне одлазе у њену собу и дуго ћуте гледајући доле према мору и плажи. Због проређених купача, она сада делује некако празно. У смирај дана тишина се разлива увалом на крају котлине, док се последње сунчеве зраке утапају у дубини мора и тада све пада у неку благу сенку која прија.

20.
ПОВРАТАК

Сунце греје меко и сваки дан на плажи све је угоднији. Купачи су се проредили и сада места има напретек. И море је све мирније. Његова глатка површина напросто мами, а температура воде је баш угодна. Ни претопло ни хладно. Низ брегове котлине може се приметити како јесен само што није дошла. Све је више дрвећа са жуто-црвенкастим лишћем. По вртovima дозревају смокве на које се лепе осе. Њихови плодови су меки и златни, распукли, из којих се цеди сок. Јаков и Калинин тата беру их тамо где је то дозвољено, оне које су *ничије* како каже Јаков, и суше их на дрвеним лесама. Сваки дан их преврћу и окрећу сунцу. За пет до шест дана оне су сасвим суве и спремне за зиму. Смокве сви обожавају и када крену кући, Калинин тата ће желети да их понесе што више, а оно што претек-

не Јаков ће послати у пакету поштом или сам довести.

Када обере и оне које су родиле у његовом врту, које су још мале и недовољно разгранате, гледајући их с љубављу, Калинин тата каже:

– За коју годину оне ће давати толико плодова да нећемо морати да их беремо около.

Калина с Ивоне шета обалом и лиже сладолед. Без сладоледа никако. А како да му и одоле када је у киоску код кога су сваког дана толико добар да то познаје цело место. Нема тога ко не застане и купи сладолед.

Обићу тако у предвечерје цело место. Завире на сваки штанд, онда мало поседе и на песку уз море, бацајући ситне каменчиће у даљину.

– Валери је срећно стигла у Париз – каже Калина. – Јавила се и много јој недостаје ово место као и ми сви скупа.

– Ох, ускоро ћеш отићи и ти. Ја ћу остати усамљена да вас чекам све до идућег лета, а то је тако дуго – рече Ивоне. – Ти и не знаш како зна бити досадно на острву.

– Али ти можеш стално да гледаш у ову предивну воду и не знаш каква је то предност. Ја видим само поља и неколико брда у даљини.

– То можда теби изгледа тако. Кад се навикнеш на море, као да га и не примећујеш. Оно је стално ту. Знаш да неће побећи и нестати, па ти је све некако нормално.

Ускоро стиже крај августа. Остала су још три дана до поласка у школу. Таман толико времена да се Калина врати кући и припреми. Калина је све по-тиштенија док шета уз море, ривом и по дворишту. Како се само све утишало. Куд побегоше сви ти туристи тако брзо? Можда је Ивоне и у праву. Јер, када се заврши сезона, ово је место веома усамљено, мирно, али и лепо. Она то памти од раније, када је с родитељима између два лета долазила да обиђе викендицу.

Једног од последњих поподнева августа Калина се спрема да отпутује с родитељима кући. Завршила се та чаролија летовања. Обузима је сета док њени пакују ствари у ауто који је Јаков паркирао у њиховом дворишту. Он ће их одвести на станицу у град на копну. Ивоне је дошла да је испрати и покуњено или стоји или корача за њом као верно штене. Све личи на растанак с Валери. Само што су сада из њиховог друштва ту само њих две.

Калина с пажњом на задњу полицу аута ставља малу кутију с три морска коњица која јој је покло-нио Стефан. То је оно што је подсећа на њега. Где је он сада? пита се. Да је испрати и да јој пожели срећан пут. Да ли је само она крива за такав раста-нак? Или дечаци треба да буду храбрији, да смогну више снаге за помирење?

И онда, након што Калинин тата преда кључ од њихове викендице Луцији, кад се поздраве, баце последњи поглед на терасу, прозоре, руже и смокве

у врту, Калини остаје још мало времена да се као с последњом изгрли с Ивоне. Не може да прође без суза и гласног јецања. О, како су меке душице девојчица!

Док аутомобил клизи низ улицу, Калина гледа кроз прозор и у једном тренутку, док пролазе крај два хотела на самој обали плаже, учини јој се да види Стефана како вири иза ћошка. Је ли се то он вратио из Грчке и види ли добро? И је ли то нека девојчица поред њега? Није ваљда брбљавица Нина?

Дуго се окреће, али аутомобил је неумољив и брзо промиче. Она никада неће сазнати шта је видела. Да ли је то стварно био Стефан или јој се само учинило? Је ли он то дошао да се макар и на тај начин опрости од ње?

Тако се завршава једно лето. Летовање с Калининим првим пољупцима.

Воз креће из станице полагано. Јаков стоји на перону и маше им на што они узвраћају.

– Видимо се ускоро! – довикује Јаков.

– Ако Бог да! – одговара Калинина мама.

А то ускоро, за Калину ће бити читава вечност. Боже, па колико је до идућег августа! И шта ће се све догодити до тада, мисли она.

Воз се дуго пење између стеновитих брда на којима поједини врхови штрче у небо. Понегде, након што прођу борове шуме, кад уђу у равније крајеве с тек благим бреговима, кроз прозор могу да виде како дозревају јабуке и крушке. И како сељаци

вредно раде на пољима. Онда полагаано сенке почињу да се издужују, сунце зађе и ноћ бешумно почиње да клизи и обавија крајолике.

Калина заспи негде када воз уђе у равничарски део и убрза. Готово да и не чује његов писак у ноћи. Она сања и у сну се стално осмехује због нечега. А воз јури и клопара: кло, кло, кло...

Повратак кући и први дан у њој након летевања Калини пролази у поспремању собе, одеће, ствари за школу. Треба брзо одговорити на мејлове, поруке. Послати фотографије, оне најуспелије где се види пешчана плажа, како скаче с обале у море, тобоган... о много тога.

И онда, школа!

Има много тога да исприча другарицама. Али неке ствари не причају се свима. Само ће Ани рећи за Стефана. И када дође да је посети, показаће јој морске коњице обешене на зиду собе. И дуго ће морати речима да јој слика сваки догађај, сваку ситуацију.

У дворишту, док још није zazвонило школско звонце, Калина примећује и забезекнуто гледа групу дечака испод старе липе. Међу њима је дечак кога препознаје – дечак из воза! Откуд он ту?, пита се Калина. Он не иде у нашу школу. Он није чак ни одавде. Можда се преселио у град, закључује. И зато је у нашој школи. С Аном се примиче мало ближе групи дечака и тада примећује да је и дечак приметио њу. Он јој се стидљиво осмехује, а онда, као да

се рука сама подигла, махне јој као на поздрав. Сада има више храбрости, издваја се из групе и прилази јој. На лицу му је смешак док јој пружа руку.

– Данило – рече потихо. – Видели смо се у возу када си путовала на море.

Калина му рече своје име с благим руменилом на лицу. Била је збуњена.

Какво изненађење! Па он се стварно зове Данило. Да не поверујеш. Је ли то могуће?

Данило и сам час гледа Калину час у земљу.

– Моји су се преселили у град – рече. – Отац има службу овде.

– Аха, лепо – прозбори Калина не знајући шта би друго.

– Драго ми је да смо се коначно упознали.

– И мени – рече Калина сетивши се колико је то желела у возу и како јој је маца попапала језик.

Уто зазвони прво школско звонце.

Калина на растанку довикну:

– Морам ти испричати један сан.

РЕЧНИК МАЊЕ ПОЗНАТИХ РЕЧИ

Белешка о њису

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ рођен је 1949. у Глоговици, у близини Дервенте и Добоја, Република Српска. Објавио је више књига песама и прозе, од којих су намењене деци:

САНАК СКЛОПИОЧИЋ, приче за децу, *Ојокар Кершовани*, Ријека, 1983.,

КАКО ВОЛИМ АНУ, песме за децу, *Издавачки центар Ријека*, 1983.,

ЖИРАФА ЖЕРАЛДИНА, песме за децу, прво издање *Ars Poetica*, Београд, 2005., а друго 2006. године,

СИМОНИНЕ ОЧИ, приче за децу, прво издање, *Bookland*, Београд, 2006., друго издање *Ars Poetica*, Београд, 2006. године,

ЛЕПО ЈЕ БИТИ КОД КУЋЕ, песме за децу, *Bookland*, Београд, 2008., друго издање *Ars Poetica*, Београд, 2008.

КАЛИНА И МОРСКИ КОЊИЦ, приче за децу, *Ars Poetica*, Београд, 2010.

ЛЕТО БЕЗ ВЕРОНИКЕ, приче и песме за децу, *Bookland*, Београд, 2011.

Двоструки је добитник награде „Drago Gervais” (Жерве) Ријека. Добитник је и Златне значке Културно-просветне заједнице Србије, као и других награда на разним конкурсима и такмичењима. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије.

Живи у Риједи, Малинској и Београду.

poezija@mac.com   www.jovicadjurdjic.com

Садржај

1. Калина путује на море / 7
2. Дечак на облацима / 13
3. Луција и Јаков / 19
4. Валери / 23
5. Незгода на излету / 27
6. Морска ластавица / 35
7. Забава на риви / 43
8. Недохватљива шкољка / 51
9. Таласи / 59
10. Укус првих пољубаца / 65
11. Отац / 69
12. Нина / 75
13. Стефан / 81
14. Посета / 85
15. Тајанствени ковчежић / 91
16. Две укоснице / 99
17. Ишчекивање / 107
18. Фешта / 115
19. Валери одлази / 121
20. Повратак / 125

Белешка о њисцу / 133

Библиотека

ХИТ

*

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ

УКУС ПРВИХ ПОЉУБАЦА

*

Издавач

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ ЗА ДЕЦУ

BOOKLAND

БЕОГРАД, Пожешка 83 А/П

ТЕЛ/ФАХ 3570-975, 3573-643

3573-682 и 063/8923-299

e-mail: bookland@sbb.rs

www.bookland.rs

*

За издавача

РАДОМИР РАДОВАНАЦ

ДИРЕКТОР И ГЛАВНИ УРЕДНИК

*

Насловна сѝрана

АНА ГРИГОРЈЕВ

*

Лекѝор

РАНКО ПАВЛОВИЋ

*

Технички уредник

СНЕЖАНА НЕЦИЋ

*

Тираж

1000 примерака

*

Београд

2014.

*

ISBN 978-86-7182-535-1

*

Шѝамѝа

ТЕРЦИЈА

БОР

CIP-Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-32

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Укус првих пољубаца / Јовица Ђурђић. – Београд : Bookland, 2014
(Бор : Терција). - 148 стр. ; ауторова слика ; 20 cm - (Библиотека
Хит / [Bookland])

Tiraž 1.000. -

[Beleška o autoru]: стр. 143.

ISBN 978-86-7182-535-1

COBISS.SR-ID 209380108